

Sagens problem har historisk set altid været, at de ufærdige sider har regeret for meget

Men ethvert liv er et lyspunkt,- så er det ligemeget, hvad der sker. Det er et lyspunkt.
(Rådet, 9/11-76)

Indholdsfortegnelse

1. Martinus verdensbillede er et fundamentalt defensorat af alt og alle. **Side 3**
2. Om at være udvalgt af Gud. **Side 5**
3. Passer det med analyserne, at vi alle er optaget af ærgerrighed, og at vi overvurderer vores mentale kapacitet? **Side 6**
4. Når man bekæmper kritik og ikke evner selvkritik. **Side 7**
5. Hvorfor Martinus Institut ikke kan lave en åndsvidenskabelig analyse. **Side 10**
6. Hvordan sandheden ikke fortælles indenfor Sagen om Talsmanden den hellige ånd, alias sandhedens ånd. **Side 12**
7. Det eneste, der må ændres, er åbenlyse trykfejl, og hvordan det forsøges omgået. **Side 13**
8. Et eksempel på at man overtræder alle former for retningslinjer og videnskabelighed, og hvordan rådets arbejde ikke bygger på udtalelser af Martinus. **Side 16**
9. Hvordan man skriver side op og side ned om retskrivning uden at forstå det. **Side 18**
10. Om at tro man har ret til at vurdere og ændre på værket, fordi man har forstand på indholdet. **Side 20**
11. Hvordan det hænger sammen, at værket nu på alle væsentlige måder er fejlbehæftet, mens rådet påstår, der aldrig har været færre fejl? **Side 22**
12. Hvordan dele af udgivelsen af Martinus' værk reelt foregår på et lavere niveau end i hele det danske uddannelsessystem. **Side 23**
13. Hvordan man taler Martinus ned og reelt sætter spørgsmålstejn ved hans åndelige storhed. **Side 24**
14. Når det at overholde de juridiske love ikke er noget absolut, men mest gælder andre. Selv må man gerne overtræde lovene. **Side 27**
15. Om at fjerne Martinus bolværk mod de ufærdige sider. **Side 30**
16. Hvad er den nye og hvad er den gamle verdensimpuls? **Side 31**
17. Historien om en fundamental udløsning af den nye verdensimpuls. **Side 33**
18. Om ytringsfrihed og individets rettigheder i Sagen. **Side 35**
19. Hvorfor skulle rådet have interesse i at forvanske eller forfalske Martinus værk? **Side 37**
20. Hvordan rådet møder sine eksterne kritikere. **Side 38**
21. Er Martinus Institut og rådet beskyttet? **Side 41**
22. Også Sagen vil en dag fremtræde i "Guds billede efter Guds lignelse". **Side 42**
23. Hvornår man mere er en Jesus end en Judas **Side 44**
24. Rådet skal blot gøre som de finder bedst. **Side 46**
25. Hvad Martinus har sagt om de problemer der kommer i Sagen og hvordan" alt er såre godt". **Side 47**

1. Martinus verdensbillede er et fundamentalt defensorat af alt og alle

At denne Sag måtte ende i en undervisningssituation er jo logisk, hvis vi tænker på Sagens karakter og udviklingstanken i Martinus verdensbillede.

Der kommer altså et væsen fra et andet rige end vores eget og fortæller os om en væremåde og moral, der ligger tusindvis af år frem i tiden. Hans viden stammer fra ham selv eller hans fremragende intuition og er funderet i kontakten til Gud.

Da han forlader sin fysiske inkarnation, står jordmenneskene tilbage med et værk og nogle rådsreferater, der ganske vist sætter retningen for denne Sag. Men jordmenneskene har hverken nogen fremragende intuition eller fremragende kontakt til Gud. Disse jordmennesker er jo på den måde lidt på Herrens mark, for de har ingen som helst midler til at undersøge eller forklare dette verdensbillede, udover at de med deres – set i et større perspektiv – spæde intelligens kan prøve at forstå, hvad denne usædvanlige mand har fortalt dem. Der opstår for jordmenneskene en ny situation, hvor deres sædvanlige måde at undersøge tingene på (deres videnskab) ikke slår til, og de har ikke de mentale evner, der skal til for at forstå denne verdensgenløser. Selv de ypperste jordmennesker halser efter noget, de nok kan se som et ideal, men som de egentlig slet ikke forstår dybden af.

Da jordmennesker samtidig er udviklet sådan, at de har svært ved at acceptere deres udviklingsstandard, men tværtimod synes, de har mange evner, de rent faktisk ikke har, giver det kun yderligere problemer.

Hvis jordmenneskene så bare havde tænkt: ok, vi gør så nøjagtig, som denne mand siger, for vi erkender, at han er meget klogere end os. Men sådan er jordmennesker ikke. De vil også spille en rolle, og så ender det selvfølgelig med, at denne Sag stikker i alle retninger alt efter det siddende råd og omgivelsernes særlige præferencer.

Men under alle omstændigheder kan man jo nok se, hvilken vanskelig situation, man har efterladt disse jordmennesker i, for hvordan skal de dog kunne varetage en Sag, som de slet ikke er udviklet til? Vi skal jo tænke på, at den moral, rådet og os andre bliver bedt om at leve op til, jo først vil være fuldt realiseret på jorden om 3000 år.

Vi må således forsvare disse personer, der skal varetage Martinus Institut, for hvor ellers i verden, bliver man sat på en post, hvor man på forhånd ved, at den, der besidder posten, ikke har kvalifikationerne til at varetage posten? Og kompetenceudvikling ude i byen er ligesom heller ikke en mulighed. De mennesker, der skal varetage denne Sag har jo ikke noget sted at gå hen for at modtage sikker råd og vejledning.

Men hvem har så ansvaret for alt dette? Ja det må den virkelige ledelse i Sagen have. Den virkelige ledelse i Sagen er jo ikke de materielle væsener der sidder i rådet, men de åndelige væsener bagved, der må være kristusbevidstheden. Hvis den virkelige ledelse i Sagen har sat denne Sag i gang på nuværende tidspunkt og overladt den til ufærdige væsener, er det selvfølgelig denne ledelses ansvar, at det kommer til at forløbe godt. Og det ved vi jo, at denne ledelse har taget

stilling til, for Martinus siger i foredraget "Det himmelske Lys"(1964), at denne Sag ikke kan gå tabt.

Guddommen har valgt, at denne Sag skal gennemføres af ufærdige mennesker. Det er centralt i Martinus' åndsvidenskab, at intet manifesteres fuldkomment, men at alting må gå igennem nogle faser, hvor man lærer af sine fejltagelser og som følge heraf bringer sin manifestation op på et højere plan.

Et godt eksempel er kristendommen, som Martinus siger først skal til at begynde nu. Det må så betyde, at vi kun har set kristendommen i dens ufuldkomne tilstand.

Tilsvarende er det med Sagen og rådet. Sagen er jo slet ikke født i denne verden og varetages af ufærdige væsener. Sagen kan selvfølgelig udvikle sig gennem de råd og den vejledning, Martinus gav, men der hvor det ikke slår til, må Sagen og rådet opleve livets egen tale. Og vi får det, vi oplever som konflikter og ufred. Hvis man ser åndsvidenskabeligt på det, da er denne ufred og konflikt et stort gode, for det er gennem disse fænomener, at Sagen udvikles. Hvis man mener, der er konflikter og ufred, uden at det har et større formål, da mener man jo reelt, at forsynet tillader eller skaber noget, der er formålsløst og meningsløst. Det må derfor være sådan, at Sagen ikke kan bringes op på et højere niveau uden netop dette konfliktniveau. Tingene er på en eller anden måde kørt af sporet, og det skal løses.

Det er jo også sådan at man ikke udvikler sig gennem teoretisk erfaring, men gennem selvoplevet erfaring, her med Martinus egne ord:

Det hjælper ikke med teoretiske forklaringer. Det skal være selvoplevede kendsgerninger, at man ikke skal myrde, stjæle, lyve eller bedrage. At han siger det, at hun siger det, at kirken siger det - det er ikke nok. Og det er jo det, der sker med karmaen, - at man oplever det selv.

(Rådet, 7/8-79)

Den undervisning, Sagen oplever nu, har den store fordel, at Sagen i fremtiden bliver vaccineret mod de fænomener, der er konflikt om.

Så selv om alle på forhånd er tilgivet alt, og man ikke skal bebrejde nogen noget, så betyder det ikke, at de ufærdige manifestationer ikke skal beskrives, og den overordnede pointe i dette brev er, at Sagens problem aktuelt og historisk set har været, at de ufærdige sider har regeret Sagen. Det er ikke kun de humane og højere bevidsthedsenergier, der præger og har præget Sagen.

Da Sagen skal udvikles, så den stemmer med Sagens skabers intentioner, må der løbende være et opgør mod de ufærdige sider.

2. Om at være udvalgt af Gud

Som bekendt er rådsmedlemmerne udvalgt af Gud, f.eks. siger Martinus:

”Det må virkelig også være en højere magt, der bestemmer bestyrelsen. Den højere magt, - den mener jeg... jeg mener, dem der bliver bestyrelsesmedlemmer i Sagen, — de bliver valgt af guddommen. Det lyder måske tosset, — men det gør de.”

(Rådet, april, 1974)

Og så kan en og anden selvfølgelig få den tanke, at det giver en nogle særlige rettigheder til at beslutte alt muligt. Et sådant ”set up” vil selvfølgelig være vanskeligt at administrere og understøtter på en måde en tendens til selvovervurdering. Specielt hvis man undlader at medtage alt det andet, Martinus har sagt om rådets mandat.

Det gør det selvfølgelig også svært for Sagens venner, at forstå, at der bliver truffet beslutninger af rådet, som er ved siden af det, Martinus ønskede.

For hvordan kan man være udvalgt af Gud og så modarbejde Gud på samme tid?

Det er nu ikke så svært at forstå. Faktisk har der hele vejen gennem Sagens historie været mennesker, der var udvalgt af forsynet, men som faktisk endte med at modarbejde Martinus. Det er ikke alt der kan beskrives lige nu af hensyn til personer selv og deres familie. Det er dog ikke nogen stor hemmelighed, at både Lars Nibelvang og Erik Gerner Larsson forlod Sagen i skuffelse, da deres personlige ambitioner ikke blev imødekommet af Martinus.

Gerner Larsson var jo en kæmpe arbejdskraft og helt uundværlig i Sagens tidlige år. Men han var jaloux på alle andre, der kom tæt på Martinus, og det var hans hensigt, at det var ham der skulle lede Sagen, ja gerne mens Martinus endnu levede.

Martinus blev spurgt, hvorfor han ikke skilte sig af med Gerner, og Martinus svarede, at det kunne han ikke, for Gerner var indsat af Gud.

Gerner forsøgte at tiltvinge sig magten i Sagen, f.eks. ved at sørge for, at Martinus ikke kom til bestyrelsesmøderne. Her Martinus egen beskrivelse:

”Martinus: Eigil Hansen, han er jo en ærlig mand, sørgede jo for at skrive i protokollen. Og pludselig - så går der en lang tid - og jeg syntes, det er da mærkeligt, at vi ikke har nogen bestyrelsesmøder. - Så siger jeg til Eigil Hansen: det er længe siden, vi har haft bestyrelsesmøde. Ja, det havde vi da i aftes. Ja, vi har haft et til, ved du ikke det, siger han så. Nej, det ved jeg da ikke. Men Erik siger, at du har sagt, at det kan vi godt holde alene, du bryder dig ikke om at være med. Selvfølgelig skal jeg da være med i det. Det er da helt skørt. Tænk, sådan en frækhed.

(Rådet, 13/5-80)

Det vi må konkludere er, at forsynet ikke har noget særligt fremragende antal muligheder til sin rådighed, når forsynet er nødt til at vælge væsener, der ender med at modarbejde Sagen.

Og det er jo ikke så mærkeligt for kristusvæsener færdes ikke på disse kanter, så udvalget begrænser sig til ufærdige væsener, der også kommer med deres forfængelighed og ønsker om magt og indflydelse.

De der er inde i Sagen kender til mange af den slags episoder, hvor de ufærdige sider har stået i fuldt flor. F.eks. var det sådan på et tidspunkt, at to personer boede sammen med Martinus på Institutet, men de var uvenner og talte ikke med hinanden.

3. Passer det med analyserne, at vi alle er optaget af ærgerrighed, og at vi overvurderer vores mentale kapacitet?

Hvis vi går til Det Evige Verdensbillede III, symbol 33A, figur 12, da ser vi, at næsten helt op til det rigtige menneskerige, da er væsenerne også karakteriseret ved:

Hovmod, ærgerrighed, selvdyrkelse, ærgerrighed, æresdyrkelse, forfængelighed, begæret efter at blive dyrket, æret og anset og snobberi.

Det er de sindstilstande, der i alle år har plaget Sagen, her i et par Martinus citater om hans nærmeste medarbejdere:

”Det er kun dem, der er egoistiske,- ja vi har også set NN1 og NN2 . Men i begyndelsen var de jo meget fine. Men det er jo så, - de har været her for længe. Hvis de skulle gå ud efter fire år, så...

(Rådet, 16/12-75)

”Ja, sekretær var han (Erik Gerner Larsson, min bemærk.) jo, men så var det, at Mogens Møller kom til, og så blev han jo generalsekretær. Og da vi fik Klintsøgård: ”Ja, jeg bliver nødt til at kalde mig direktør, ellers regner de jo ikke med mig”. Nåh ja, kald du dig bare, hvad du vil, sagde jeg. Ja, det gjorde jo ikke så meget med navnet, men det var den mentalitet, der affødte det. Han fik en sådan ærgerrighed, en sygelig tilbøjelighed til, at jeg var i vejen.”

(Rådet, Dec, 1974)

”...det er ejendommeligt med den forandring,- NN blev også helt forandret. Sålænge de er unge...men så, når sagen bliver større,- så bliver de ikke dyrket nok....”

(Rådet 3/8-76)

Men det er som sagt ikke for at være efter Gerner Larsson, at det er ham, der beskrives. Der kan gives mange andre eksempler, men Gerner er jo overgået til de højere planer, og vi ved, at hans kone Birthe stod på Martinus' side, så vi træder ikke så mange over tærerne, hvilket vi ville have gjort, hvis andre eksempler blev bragt frem.

Men her er hvad Martinus også siger om Gerners positive sider og store betydning for Sagen:

”Martinus:Ork, folk var så glade, og han havde en mægtig charme. Hans latter hørtes over hele kolonien. [...] ...Ja, han passede det jo glimrende, for det var jo som om det var hans eget. Man kan ikke komme udenom, at han gjorde et stort stykke arbejde. [...] Men

det har forsynet ordnet på en pæn måde. Han har gjort det godt, - det er jeg klar over. For han var jo ikke ond i den forstand. Det var denne ærgerrighed og denne jalousi,....”
(Rådet, dec 1974)

Martinus ved selvfølgelig, at det er dette, Sagen i fremtiden kommer til at slås med.

Det, han brugte de mange rådsmøder til, var at finde ud af, hvordan der i strukturen kunne lægges værn eller et bolværk ind mod disse ufærdige sider.

Og det var derfor, at han igen og igen beskrev, at ingen skulle have magt, og indførte rotationsprincippet med højst 5 års stemmeret i rådet og en suppleantperiode, så man kunne se folk an. Der findes et utal af citater om dette, men her et par overordnede citater, hvor Martinus omtaler håndteringen af de ufærdige sider:

”Nu må vi jo regne med, at Sagen har været et foster, og det er gået sådan, som det bedst kunne. Men det kommer nu dertil, at vi må holde strenge regler og være meget bestemte overfor de forskellige ting, vi bestemmer. For ellers flyder det ud, og så bliver der spektakler.”
(Rådet, 5/8-80)

”Når det ligger automatisk, så er det en selvfølge, at de går efter. Men hvis vi lever i et plan, hvor vi er nødt til at have bånd på dem, så man er i det almindelige plan - der er man nødt til at have bånd og tøjler, - ligesom man har bidsler på en hest. Man kan ikke stole på menneskene. De gør det ene og det andet.”
(Rådet, 24/2-81)

Vi kan se, at Martinus regnede med, at hvis han lavede det automatisk, så bliver det en selvfølge, at rådet følger det. Men, som vi skal se, kom det ikke til at gå sådan med rådets sammensætning. Her startede 2001 rådet med, at bryde de bidsler, de har fået på af Martinus.

Formålet med den struktur, Martinus lægger for dagen sammen med det første råd, er altså at holde de kommende råd i stramme tøjler, for han ved, hvilke kræfter de kommende rådsmedlemmer nødvendigvis også vil være præget af.

Derfor vil Martinus have, at det køres stramt efter de fastlagte anvisninger.

4. Når man bekæmper kritik og ikke evner selvkritik

Det er vist almindelig kendt, at kritik ikke har været specielt velkomment i denne Sag. I **Samarbejdsstrukturen (2003) er stk. 8.10** et højst mærkværdigt afsnit idet det hedder :
”Ingen intolerance, ingen krav og ingen kritik”

Det rådet udvælger her er kun den negative side af begrebet kritik, f.eks. intolerant kritik og man kan jo ikke andet end tro, at det er et forsøg på, at stoppe kritik af rådet.

Her kan vi jo blot henvise til det Martinus selv beskriver om kritik, og den positive kraft kritik er i opbyggelsen af den nye verdenskultur (det med fed her og i efterfølgende citater er min

fremhævelse) :

”Da Vejen til **Udvikling af al Intellektualitet og Kultur** gaar igennem Frihed til at tænke, **Frihed til at kritisere**, hvilket vil sige paavise Mangler eller Fejl, Frihed til at fremsætte Ideer og Forestillinger, der ikke lige akkurat ligger indenfor den autoriserede Horisont, eller det der er blevet officiel Skik og Brug, samt absolut Frihed til med sin Stemmeret frit og aabent at være for eller imod ethvert paatænkt Forslag i Statsstyrelsen eller Samfundsordningen, vil intet som helst Diktatur nogen Sinde kunne blive identisk med en virkelig Kulturstat, idet det jo kun eksisterer i Kraft af at fængsle, eller indskrænke Frihed for den Intellektualitet, der er den absolut uundværlige Livsnerve, Impuls eller det urokkelige Fundament for enhver virkelig civiliseret Kultur.”

Gavekultur

Hvorfor har man ikke dette citat med? Hvorfor udelade det positive aspekt af kritik?

Og yderligere siger Martinus i foredraget “det himmelske lys”(1964):

“Men det er rigtigt, at vi er med til, selvfølgelig, at støtte, **der hvor vi kan se, når der er noget, der er galt, vi er med til at rette op, det, der er forkert. Og der er ikke noget galt i, at man fortæller det, at man siger det.** Der er noget galt i det, når man gør det til ondskab, når man gør det til bagtalelse - det skal man ikke gøre.”

Det er jo logisk at man skal sige det, hvis der er noget man synes er forkert, for at det kan blive rettet op. Hvad ellers? Dog samtidig med at man gør det på en venlig og forstående måde. “Ingen kritik” har således ikke noget med Martinus og Martinus åndsvidenskab at gøre, men som vi skal vende tilbage til er “ingen kritik” et anslag mod retten til at ytre sig.

Når man vil stoppe kritik, er det altså vejen til udvikling af intellektualitet og kultur, man stopper. Der står så rigtigt i de citerede citater i Samarbejdsstrukturen, at man skal komme ind på at kritisere sig selv. Det skal være det store punkt. Og det er jo klart, at i enhver form for personlig udvikling der er selvkritik nødvendig.

Det er også klart, at det store punkt i udviklingen fra Jesu tid er selvrefleksion og selvindsigt, der alt andet lige er en senere form for kritik i menneskets historie end kritik af samfundsforhold og andre mennesker. Derfor bliver selvkritik fremhævet, da det er den form for kritik der skal udvikles. Og dette punkt illustreres jo fint med sætningen:

”Hvorfor ser du da splinten i din broders øje, men bemærker ikke bjælken i dit eget øje?
”— Matt. 7:3.

Men selvkritik duer ikke meget, når vi skal have de store punkter i kap. 4 i Livets Bog gennemført. Der kommer ikke et rige på jorden, et sprog, afskaffelse af forretningsprincippet, afskaffelse af penge ud af, at vi sidder og kritiserer os selv. Det er klart, at her er det også nødvendig med en kritik af den samfundsorden der fører til krig og ulighed.

Kritik og selvkritik er selvfølgelig begge nødvendige i vejen frem mod det rigtige menneskerige.

Det, der er så paradoksalt i denne Sag, er den store mangel på selvkritik og selvindsigt, der har karakteriseret fremtrædende personer i Sagen.

De personer, der på forskellig vis og på forskelligt niveau har forsøgt at få magt og tilbedelse, måtte jo i Martinus' tid trække sig ud af Sagen til sidst.

Karakteristisk er det, at ingen af dem åbenbart er kommet til en erkendelse af, hvad de har gjort, eller hvad der er sket. Mig bekendt er der kun en, der har skrevet lidt om dette, og her er konklusionen nærmest, at det også var Martinus' skyld.

Noget andet, der er karakteristisk, er også, at ingen af disse personer har taget afstand fra Martinus' verdensbillede, snarere tværtimod. Gerner Larsson blev jo ved med at holde foredrag om Martinus.

Det er jo påfaldende, at der netop i en Sag som denne er en mangel på selvindsigt og selvrefleksion. Det er jo trods alt Sagen om den hellige ånd eller sandhedens ånd. Og måske er det netop i Sagens storhed, at vi skal finde svaret på, hvorfor man ikke kan erkende sine egne fejl? I det almindelige liv er der jo mange mennesker, der erkender deres fejl og på den måde får en smuk afslutning på en given situation.

Det er klart, at når man har taget Martinus' verdensbillede til sig, så er man godt klar over, at man her står overfor noget stort og uendelig smukt. Når man så har ladet sine ufærdige sider regere i dette verdensbilledes navn, så er det voldsomme og ubarmhjertige følelser, man skal konfronteres med, hvis man skal erkende dette.

Bedre bliver det ikke af, at man får at vide, at den største synd, man kan begå, er synden mod helligånden, og at denne synd ikke kan tilgives.

Jeg har i lang tid undret mig over den mangel på selvkritik og refleksion, der er i Sagen, og svaret har jeg selvfølgelig fundet hos Martinus. Martinus beskriver, hvor ubarmhjertigt det er at erkende, hvad man virkelig har gjort i hans beskrivelse af Judas Iskariot i den tidligere fase i verdensgenløsningen.

Forsvaret af Judas er noget af det smukkeste Martinus har skrevet, men om Judas' handling skriver Martinus :

”Denne Mening var altsaa i Virkeligheden kun en camoufleret Retfærdiggørelse af Tilfredsstillelsen af de egoistiske eller selviske Begær, han endnu havde i sin Bevidsthed, og som altsaa afskar ham fra helt at kunne følge Mesteren, ja overdøvede helt dennes Ord.”
(Tærskelens Vogtere, Kosmos 1937, s. 80)

Og så er vi jo tilbage ved det, der gennem hele Sagens historie har været det store problem. I Paaske, kap. 9 forklarer Martinus så, hvorfor det er så svært at erkende sine fejl, når de er begået mod en verdensgenløser:

”Men da dette var sket, og han paa Afstand havde fulgt Begivenhedernes Udvikling og saa Jesu Holdning overfor sine Bøddler, faldt der ligesom et Skæl fra hans Øjne. Og for første

Gang "saa" han "Verdensgenløseren". Men at "se" "Verdensgenløseren" er det samme som at se "Den hellige Aand", og at se et saa blændende Syn uden at være ren er farligt, thi Reaktionen mellem Individets primitive Tankeenergi og de ophøjede kosmiske Straaler eller Kærlighedsenergier er da alt for voldsom, og kan undertiden i værste Tilfælde resultere i Sindssyge, der hvor den ikke udløser sig i Selvmord for det paagældende Væsen. Med Hensyn til Judas gik det altså saaledes, at han i *den hellige Aands* guddommelige Straaler saa sin egen aandelige Nøgenhed, sin Ufuldkommenhed og lave Natur i en saadan kontrast til sin fordums Mester, hvis Martyrium han endog selv havde været med til at udløse, at han væmmedes ved sig selv, ja kom endog til at hade sig selv." (Paaske ,1942, kap.9, s.43-44)

Ja i lyset af dette står det mere lysende klart, hvorfor selverkendelse og selvkritik i Sagen er så vanskelig. Afslutningen på historien om Judas og Jesus er uendelig ophøjet og rørende. Det foregår selvsagt i den åndelige verden:

"Og nu – som en opadgaende Sols lyse Morgendæmring vibrerede det henover denne de ulykkelige Sjæles haabløse Nat: "Kommer hid til mig alle I som er besværede, og jeg skal give Eder Hvile."

Judas stod fast naglet til Stedet. Det var jo hans Mesters stemme. [...] I næste Øjeblik knugede Verdensgenløseren sin ulykkelige Discipel til sit Bryst. Og gennem Rummet lød: *"Jeg er kommen for at søge og frelse de Fortabte."* (ibid, s 46-47)

Der er i sandhed håb for alle.

5. Hvorfor Martinus Institut ikke kan lave en åndsvidenskabelig analyse

Hvis man læser rådets skrivelser omkring den nuværende situation, så er de præget af henvisninger til byrettens dom og ophavsretten. Man er således særdeles optaget af det juridiske og lovmæssige aspekt.

Men det har ikke så meget med en åndsvidenskabelig analyse at gøre. En åndsvidenskabelig analyse må jo indeholde de åndelige love og ikke de juridiske love.

Men det er klart, at hvis man ikke mener, man gør det mindste forkert, da bliver den nuværende konflikt en stor gåde for Martinus Institut. Men det er altså sådan, at man ikke kommer til at opleve noget, man ikke har udløst. Man er selv enhver oplevelses første årsag. Når Martinus Institut oplever en stigende kritik og modstand, da har man selvsagt selv udløst dette forhold. Da rådet ikke har nogen evne til selvkritik på dette område, begiver man sig ud i en timelig analyse af situationen – altså der er nogen, der krænker Martinus Institut – og det skal løses via det juridiske system. Men hermed kommer Rådet indirekte med den enestående påstand, at det for første gang i verdensaltets historie ikke er sådan, at energierne vender tilbage til deres ophav eller udløser. Det er altså ikke rådets egne udløste energier, de møder, men udelukkende de "lovløses".

Og vi ser, at symbol nr. 16 Evighedslegemet og energierne der vender tilbage til sit ophav – ifølge Martinus Institut – er sat ud af kraft.

Et andet væsentligt forhold i en åndsvidenskabelig analyse er, at der ikke sker noget, uden at dette har et dybere positivt formål, altså den store sætning "alt er såre godt". Når der er denne konflikt, er det selvfølgelig, fordi noget skal løses, konflikten må jo være udgangspunktet for, at Martinus' Sag kan hæves op på et højere niveau. Heller ikke det har rådet noget som helst bud på, men rådet fremsætter den påstand, at det forhåbentlig bliver bedre efter retssagen. Men i en åndsvidenskabelig analyse bliver det ikke bedre, før det, denne konflikt skal løse, er løst. Og det ville da være meget besynderligt, hvis en retssag – der ikke må føres ifølge Martinus – i sig selv skulle løse noget som helst.

Rådet beskriver den nuværende situation omkring deres "modstandere" således (her fra rådets redegørelse i februar og august 2016 og brevet til Ingrid Holck 28. juli 2016). Her et lille sammendrag:

"De har herudover valgt vedholdende at udtale sig negativt og nedgørende i det offentlige rum om Instituttet, rådet og de mennesker, der samarbejder med og støtter instituttet. De sagsøgte aktiviteter må alt i alt siges at være saboterende for Martinus Sag.. og deres udtalte antipati mod MI befinder sig i et åbenlyst modsætningsforhold til ånden i Martinus sag og deres offentlige mistænkeliggørelse af MI samt det ressourcspild, de påfører MI ved deres ophavskrænkelser, må siges direkte at hæmme Sagens fremme.... idet din offentlige mistænkeliggørelse af MI og navngivne enkeltpersoner befinder sig i et åbenlyst modsætningsforhold til ånden i Martinus Sag...[...]..at du uretmæssigt sætter MI og rådet i et dårligt lys, så modarbejder du den institution, som Martinus selv har valgt skal varetage videreførelsen af sin Sag....."

Og lad os se, hvad Martinus siger om at forholde sig til omgivelserne:

"Og hvis De nu vilde spørge mig, hvornaar De kan være sikre paa ikke at være en "Judas", da maatte jeg svare: *"Naar De er blevet saa indlevet i det guddommelige Lys, at De føler, at ingen kan gøre Uret og ingen kan lide Uret, og at De selv er enhver Ubehageligheds dybeste Aarsag, der maatte ramme Dem og derfor aldrig kan føle Dem som Martyr, aldrig kan føle Dem uretfærdigt behandlet af den eller den, ligegyldigt hvad disse vedkommende saa end maatte gøre imod Dem, [...]"*
(Tærskelens Vogtere, Kosmos 1937, s .81)

Det verdensbillede, rådet giver udtryk for, har jo ikke noget at gøre med de åndelige love i Martinus' verdensbillede. Rådet mener sig krænket og uretmæssigt udsat for alt muligt. Men et åndsvidenskabeligt institut, der ikke anvender de åndelige love, er jo kun et åndsvidenskabeligt institut af navn.

Efter en sådan svada mod 4kløveret og Ingrid erklærer rådet, at de ser frem til lysere tider og fred i Sagen. Og det er jo fint. Men fred er noget man oplever, når man er fredelig. Hvis de svadaer MI udslynger mod omgivelserne er fred, da er jeg personligt helst fri for mere fred.

Hvis man skaber fred ved magt, herunder ved at lukke munden på folk eller bare ved at mene, at folk skal tie stille, da skaber man højst "kunstig fred", og hvis man i virkeligheden kunne skabe "kunstig fred", da ville man stoppe udviklingen, for meningen med ufred er, at lære at skabe ægte

fred.

Men under alle omstændigheder er det sådan, at hvis der er ufred i Sagen, da skyldes det, at Sagen består af ufredelige mennesker og hvis man møder denne ufred, er det jo kun fordi man selv er ufredelig, ligegyldigt hvordan man så end selv oplever det.

Og hvis man virkelig ønsker at blive mødt med fred, kan man jo "bare" være fredelig. Der er absolut ingen der kan forhindre en i at skabe freden. Det er ikke en hindring, der findes. Det er bare om at komme i gang.

6. Hvordan sandheden ikke fortælles indenfor Sagen om Talsmanden den hellige ånd, alias sandhedens ånd

Man har som bekendt erkendt, at der er lavet nogle fejlagtige rettelser i Bisættelse 1989, men denne "erkendelse" synes først at være kommet, efter at Jan Langekærs studiegruppe har sammenlignet udgaverne og påpeget, at der er ændret 100-200 ord. I 15-20 år har man ladet folk uvidende købe og læse en uoriginal bog.

Men lad os se på, hvordan man beskriver dette, og hvordan man prøver at dække over, hvad 2009 rådet i virkeligheden har gjort. Her fra Kosmos 3/2009:

"Desværre har vi også måttet konstatere, at der tidligere er forekommet nogle uheldige tilfælde, hvor kontrollen med korrekturrettelserne ikke var god nok. Det drejer sig om tilfælde, hvor man ikke blot har rettet åbenlyse tryk- og korrekturfejl, men også har korrigeret nogle ord og udtryk på en måde, som ikke er i overensstemmelse med Martinus' ønsker.

Et eksempel på det er 1989-udgaven af Bisættelse. Det er alt sammen sket i den bedste hensigt og har ikke ændret på meningsindholdet i teksterne. Men det er alligevel i klar modstrid med de retningslinjer fra Martinus, som hele vores arbejde skal bygge på."

Her er der i virkeligheden tale om en fundamental vildledning af Sagens venner. Problemet er, at man påstår, at disse uheldige tilfælde er noget, der hører fortiden til. Hermed fortæller man jo, at tingene er i orden nu. Men det er jo slet ikke tilfældet - faktisk tværtimod - idet 2009 rådet og den dannede sproggruppe har påført værket i titusindvis af ikke-Martinus ord og fjernet originale Martinus ord. 2009 rådet har bl.a. foretaget følgende ændringer i værket:

- Der er indsat stykoverskrifter i værket, hvilket i sig selv bevirker, at der er titusindvis af ikke-Martinus ord i værket.
- Man har sat noget, Per Thorell har skrevet, ind i "Den intellektualiserede Kristendom"
- I den sammenhæng er det påfaldende at de samme ændringer er fundet i Logik 2003 og 2007. Man er fortsat med nøjagtig samme type ændringer, som man giver udtryk for man gør op med.

Disse ting er ganske vist ikke opdaget i 2009, men det ændrer jo ikke på, at 2009 rådet har sat en ny standard for at udgive uoriginale Martinus tekster, under dække af at gøre op med fortidens synder!

Disse fortidens synder er samtidig vand ved siden af de ændringer, rådet har foretaget fra 2001. Yderligere skriver man helt korrekt, hvad der er Martinus' ønske til rettelser, nemlig åbenlyse tryk- og korrekturfejl. Men også det har man jo konsekvent siden 2001 overtrådt. På en måde er der tale om en dobbelt overtrædelse, idet man under dække af at gøre det korrekte og gøre op med fortiden skjuler, at man i virkeligheden har intensiveret det, man gør op med.

Mht. de råd, der har været siden Martinus bortgang, kan det kort nævnes i relation til udgivelsen af værket, at det første råd fulgte Martinus' anvisninger, og tingene var således i orden indtil 1987. Vi kan kalde dette "Martinusepoken". Herefter ændrede man i Bisættelse og vedtog at opdatere retskrivningen. Vi kan derfor kalde denne epoke fra 1988 til 2000, "Den begyndende uvidenskabelige epoke". Fra 2001 og til i dag har vi så "Den uvidenskabelig epoke", hvor man påfører værket sine egne ord og sætninger og ikke går af vejen for at fjerne originale Martinusord.

Der er således tale om en fundamental usandhed, rådet her leverer og det er jo nærmest uforståeligt, at noget sådant kan forekomme i en så høj en Sag. Eller er det? Hvad skrev Martinus om jordmenneskenes evne til at holde sig til sandheden?

Den 9. september 1980 taler Martinus om noget, en medarbejder lover (en person jeg altid har sat højt). Martinus siger så, at noget sådant kan han ikke bare lige tro på. Og siger så helt generelt:

"Jeg har hørt så mange løgne, så det er helt forfærdeligt, - masser af den slags løgne."
(Rådet 9/9-80)

"Når det ligger automatisk, så er det en selvfølge, at de går efter. Men hvis vi lever i et plan, hvor vi er nødt til at have bånd på dem, så man er i det almindelige plan - der er man nødt til at have bånd og tøjler, - ligesom man har bidsler på en hest. Man kan ikke stole på menneskene. De gør det ene og det andet."
(Rådet 24/2-81)

Der er altså ikke noget nyt i, at sandheden ikke fortælles i Sagen, og som udgangspunkt må vi bare erkende, at man er nødt til at forholde sig årvågent og kritisk til det, der bliver sagt, for vi kan ikke vide, om det er sandheden, der fortælles, og der er mange eksempler på, at selv "fremtrædende" personer i Sagen decideret lyver for at fremme deres egne egoistiske begær. Man kan ikke nødvendigvis på vores nuværende udviklingsniveau stole på menneskene, som Martinus siger.

7. Det eneste der må ændres er åbenlyse trykfejl og hvordan det forsøges omgået

Når man ikke kan stole på menneskene, skyldes det selvfølgelig, at menneskene vil have deres egen vilje og derfor på forskellig vis – for at nå deres egoistiske mål - må undergrave det, en verdensgenløser har udtalt.

Martinus udtalte hele vejen gennem sit virke, at det eneste, man må ændre, er åbenlyse trykfejl, her det klassiske citat omkring dette:

"Det blev igen fastslået, at bortset fra åbenlyse trykfejl (f.eks. invidid - individ) må der ikke

ændres i værkerne uden Martinus personlige medvirken. Martinus mener iøvrigt, at der næppe er grund til at rette noget som helst.”

(Rådet 16/3-76)

Man skal lægge mærke til formuleringen, at det igen blev fastslået, for det er hele vejen gennem de dokumenterede rådsmøder, det der bliver lagt vægt på.

På trods af dette skriver rådet i august 2016:

”Man er nødt til at se på slutresultatet i retningslinjerne, hvor særligt gavebrevet er væsentligt, da det er det sidste og endelige dokument, Martinus var med til at udfærdige om værkets udgivelse.”

Har Martinus sagt dette? Har han sagt, at alle hans udtalelser om, at kun åbenlyse trykfejl må ændres, ikke er hans endelige beslutning, og at man i stedet skal udgive værket i henhold til en dansk lov? Nej, det har Martinus selvfølgelig ikke, det er noget rådet finder på.

Hvis vi ser på tidsangivelserne, så underskrives gavebrevet den 18. juni 1980 (det er sikkert udarbejdet før, men lad nu det ligge).

Den 17. juni 1980 holder Martinus møde med Aage Hvolby og godkender en artikel, Aage Hvolby har skrevet: ”Epokegørende træk ved Martinus verdensbillede”. Martinus er så glad for denne artikel, at han beder om, at den bliver specielt fremhævet, hvorfor den også ligger som en særlig artikel på MIs hjemmeside. Her er først hvad Aage Hvolby skriver:

”På møderne med mig gav Martinus udtryk for, at han ønskede, at artiklen skulle være en permanent publikation fra Instituttet, og at den skulle være suppleret med hans symboler ”Jordklodens kosmiske stråleglans” og ”Guds ånd over vandene”. Han udtalte desuden, at der i artiklen godt måtte stå, at han havde haft kosmisk bevidsthed i flere liv. ”Det må du godt skrive”, sagde han.

Efter en mindre justering af udsagnene om hans åndelige suverænitet i afsnittet om ”De kosmiske analysers oprindelse” tilkendegav Martinus, at han nu kunne godkende alle de afsnit, der direkte omhandler ham og hans værk.”

(Se martinus.dk, Kosmos og særlige artikler)

Martinus godkendte altså specifikt det, der omhandler hans værk den 17. juni 1980, og da han – ifølge rådet den 18. juni – gik over til at henvise til ophavsretsloven som vejledning til udgivelsen af hans værk, må vi anse det for givet, at det Martinus godkendte i Aage Hvolbys artikel omhandler gavebrevet og ophavsretten. Altså når han den 18. juni 1980 mente at værket skulle udgives i henhold til loven om ophavsretten, må vi antage, at han også mente det den 17. juni.

I modsat fald må Martinus jo befinde sig i en eller anden abnorm sindstilstand, hvis han ikke kan opretholde en stringent holdning til sit værk over en nat.

Og her er hvad Martinus godkendte den 17. juni:

Martinus vil ikke udelukke, at der enkelte steder i hans værker kan være små "skønhedspletter", som den meget pedantiske måske ville betegne som fejl. **På trods heraf fastholder Martinus, at udover simple trykfejl må intet i hans værker rettes fremover.** Dette klare og stærke standpunkt vil eftertiden utvivlsomt vide at påskønne. Thi kun en sådan holdning kan hindre, at værkerne efterhånden kommer til at foreligge i forskellige, mere eller mindre autoriserede udgaver – med al den usikkerhed, forvirring og sekterisme, som dette vides at kunne medføre. Om "skønhedspletterne" udtaler Martinus, at de kun kan være ganske uvæsentlige småfejl.
(Kosmos 10/1980, s.122)

Altså mente Martinus nærmest nøjagtig det samme om udgivelsen af hans værk, som han hele tiden gjorde. Der findes ikke et citat, hvor man kan påvise, at Martinus har udtalt, at der må rettes noget som helst udover dette. Dette er fuldstændigt fasttømret og stringent gennem hele Martinus virke.

Martinus sætter endda i dette citat retningen for fremtiden, idet han for første gang nævner at denne retningslinje gælder fremover.

Så hvis rådets påstand om, at det er gavebrevet der tæller, da gælder Martinus udtalelse om *fremover* altså kun til den 18. juni, eller sådan ca. et døgn? Er Martinus en så lavintellektuel person, at han ikke ved, at når man siger fremover, så mener man ikke et halvt døgn?

Og selv hvis Martinus havde været et vægelsindet jordmenneske, der ikke kunne træffe en beslutning, mon så ikke han havde meddelt Aage Hvolby, at han havde ombestemt sig den 18. juni? Det ville dog være naturligt, at Martinus bad om at få tingene rettet, hvis han nu virkelig havde taget en ny beslutning.

Tværtimod kan vi læse, at Martinus også efterfølgende - dvs. efter den 18 juni - omtalte artiklen rosende:

" ...inviterede han mig til nogle tomandssamtaler om artiklens indhold 18. april og 17. juni 1980. Han udtalte sig da positivt om artiklen, hvilket han også gjorde på flere efterfølgende bestyrelses- og medarbejdermøder."

Men derudover udkommer artiklen reelt i efteråret 1980 og er dermed det sidste vidnesbyrd om Martinus ønske til sit værk.

Men hvorfor forsøger Martinus Institut så at sætte spørgsmålstegn ved det? Ja, det er jo nemt at gennemskue. For, som det er dokumenteret i denne artikel og mange andre steder, ændrer Martinus Institut i værket langt ud over det, Martinus har givet tilladelse til, og som er videnskabeligt holdbart.

Som så ofte før i Sagens historie sidder der mennesker med deres ufærdige sider og vil regere Sagen i overensstemmelse med disse ufærdige sider. Disse ufærdige sider er ikke modtagelige for intellektuelle ræsonnementer, men kører deres egen dagsorden, og her undsiger man sig gerne Martinus, for når man er i sine ufærdige siders vold, er der intet, der virker vigtigere, end at ens

egne ufærdige sider får næring.

Det, der i høj grad gennem Sagens historie har karakteriseret de ufærdige sider, er, at de selvfølgelig har været nødt til at sætte spørgsmålstegn ved Martinus bevidsthed og evner, for kun derigennem kan man argumentere for, at det netop er gennem Martinus' mangler, at man kommer og redder tingene med sine egne ideer.

Det må konkluderes, at enten har Martinus den 17.-18. juni 1980 befundet sig i en dementiel eller anden patologisk tilstand, der har gjort, at han ikke den ene dag vidste, hvad han gjorde dagen før, eller også er det et udtryk for, hvor meget ufærdige sider vil gøre for at gennemtrumfe deres egne ideer.

I øvrigt kan man i Mischa Lims artikel i Den Ny Verdensimpuls 4/2008 læse, hvad hensigten med gavebrevet er. Gavebrevet er det juridiske dokument, der sikre, at MI og ingen anden har rettigheden til hans livsværk.

Men foruden disse ting, da er det jo først det nuværende råd, der er begyndt at tolke gavebrevet på den måde. Det kan let dokumenteres, at det første råd selvfølgelig var klar over, at det kun var åbenlyse trykfejl, Martinus ønskede ændret. Se Aage Hvolby (Kosmos, 10/1980), Ib Schleicher (Kosmos, 4/1982) og Henning Laug (upubliceret, 1985).

8. Et eksempel på at man overtræder alle former for retningslinjer og videnskabelighed, og hvordan rådets arbejde ikke bygger på udtalelser af Martinus.

Selvom der er sagt så meget om udgivelsen af værket, så synes det stadig nødvendigt at påpege, hvor langt væk fra Martinus retningslinjer, værket rent faktisk bliver udgivet.

Dette vil vi med udgangspunkt i et konkret eksempel endnu engang undersøge og vise.

Det er på ingen måde det værste eksempel på en ændring, men er illustrativt til belysning af de kriterier, Martinus ønskede, og som på ingen måde er blevet fulgt.

I manuskriptet til Den Intellektualiserede kristendom hedder stykoverskriften til stk. 6:

”Talsmanden ” Den Hellige Ånd” forklaret som ”Det Tredie Testamente ””

I både den danske udgave (2004) og den svenske udgave (2016) står der derimod :

”Det Tredje Testamente og talsmanden den hellige ånd”

Martinus har altså ønsket, at beskrive en sammenhæng eller en årsagssammenhæng mellem Det Tredie Testamente og talsmanden den hellige ånd. Dette passer i øvrigt med teksten, idet han her siger :

”En sådan bog kan ikke undgå at være ”Talsmanden, den hellige ånd”.

Men Martinus Institut ændrer på Martinus stykoverskrift og fjerner dermed sammenhængen mellem DTT og Talsmanden i stykoverskriften.

Det der så er spørgsmålet er selvfølgelig, hvilken retningslinje rådet følger, når de omskriver Martinus?

Martinus ønskede som bekendt kun åbenlyse eller simple trykfejl ændret. Er der her ændret udover trykfejl? Ja det er der.

Martinus udtalte, at man kunne rette tilbage til originalmanuskriptet - ved fejl. Men her følger Martinus Institut jo ikke originalmanuskriptet, men omskriver det. Har Martinus noget sted givet en sådan tilladelse? Nej det har han ikke.

Har Martinus noget sted givet tilladelse til andre former for ændringer? Nej det har han ikke.

Johnny Kondrup, professor i sprogvidenskab, beskriver i bogen Editionsfilologi (videnskaben om genudgivelse af værker) (s.47-62) forskellige videnskabelige udgivelsestyper, og når forfatterens egne ord ikke mere er at finde i værket, da er der selvfølgelig tale om en uvidenskabelig genudgivelse.

Også ifølge almindelige videnskabelige kriterier, kan et værk jo ikke bestå af andre end forfatterens egne ord og sætninger. Der bliver selvfølgelig ikke skrevet et speciale på universitetet eller lavet en Ph.d. afhandling, uden at det er en selvfølge, at det er forfatterens originale ord og sætninger, der bliver refereret.

Men yderligere er problemet jo, at man ingen steder kan se, at Martinus Institut har lavet disse ændringer, så de, der køber denne bog ved jo ikke hvornår de læser Martinus, og hvornår de læser Martinus Institut.

Og reelt er der jo med oversættelsen af Den intellektualiseret Kristendom sket en optrapning i udgivelsen af uoriginale Martinusbøger. Nu skal ens egen tilføjelser af ord og sætninger udbredes til hele verden. Jeg forstår ikke den moral, der er hos de oversættere, der vil være med til noget sådant.

Men vi ser således, at Martinus Institut ikke holder sig til den kendte dokumentation, der er om udgivelse af værket. Men hvordan ser det ud på andre områder? Følger Martinus Institut det Martinus har bedt om? Nej det kniber gevaldigt på dette punkt.

Har Martinus noget sted udtalt, at der er situationer, hvor man bør føre retssager? Nej det har Martinus ikke. Der findes ikke en sådan kildeangivelse.

Har Martinus noget sted udtalt, at rådet bare skulle lave om på hans begrænsning om kun at sidde i rådet med 5 års stemmeret? Nej det har Martinus ikke.

Når rådet så ville sidde 12-14 år, er der jo reelt tale om, at man forsøgte at kuppe sig til magten. De maksimalt fem års stemmeret skulle jo være et værn mod rådsmedlemmernes ufærdige sider.

Har Martinus noget sted udtalt, at man fremover bare skulle ændre på retskrivningen i hans værk,

så værket ikke fremtræder i Martinus egen historiske kontekst? Nej det har Martinus ikke.

Har Martinus nogensinde udtalt, at rådet ikke skulle overholde Martinus Instituts egne love? Svaret giver sig selv, men det var jo det, der var tilfældet ...

Rådet skriver så i sin redegørelse august 2016 :

"...Vi må alene holde os til de dessiner, Martinus har overleveret til MI i skriftlig form (foruden ovennævnte båndoptagne rådsmøder 1974-81)."

Men når sandheden skal frem, så holder rådet sig på ingen måde som vist til Martinus dessiner. Det ville være rart med bare en kildeangivelse om, at Martinus mener, at Thorell skal være en del af hans værk, at der må føres retssager eller at man må sidde 8,5 år i rådet? Ja og så de andre ting der er nævnt ...

9. Hvordan man skriver side op og side ned om retskrivning uden at forstå det

De fleste har nok opdaget, at et væsentligt punkt i den verserende konflikt er spørgsmålet om retskrivning. Selvom det reelt er usandsynligt, at dette eller andre beskrivelser af problematikken vil føre denne sag videre, da skal der alligevel anføres et par ting, da det, rådet skriver om emnet, er decideret forkert og viser, at man reelt ikke ved, hvad problematikken om retskrivning handler om.

Problemet kan i virkeligheden beskrives med tre ord, idet modernisering af retskrivningen forårsager en **AHISTORISERING** af værket, der udløser en **FREMMEDGØRELSE**, et forhold der bliver værre med **TIDEN**.

Rådet skriver i August 2016:

"..og tænk også hvilken konsekvens det ville få for vores skriftlige kommunikation, hvis betydningen af det skrevne fra **den ene dag til den anden** ikke længere var det samme, fordi der blev gennemført en retskrivningsreform."

Det er helt rigtigt, hvad rådet skriver, for betydningen ændres ikke, den dag retskrivningsreformen ændres. Så vi er enige.

Senere skriver rådet : "Skulle "manden går en tur" og "Manden gaar en Tur" betyde noget forskelligt?"

Og igen er vi enige. Det betyder ikke noget forskelligt. Problemet er bare, at rådet slet ikke har forstået problematikken, for rådet forstår ikke den væsentlige faktor i dette, nemlig **TIDEN**. **Rådet tror, at betydningsændringen sker fra den ene dag til den anden, og dermed er rådet jo kørt ud på et vildspor, hvad forståelsen af retskrivningsændringer angår.**

Rådet fremfører igen og igen, at fordi Martinus selv ændrede retskrivning nogle steder, så må Martinus Institut også ændre retskrivning fremadrettet.

Det er selvfølgelig et videnskabeligt særligt argument, for hvis man må ændre noget, fordi Martinus gjorde det, så må man ændre alt, for det måtte Martinus.

Men jeg er klar over at rådet forstår det således:

- Martinus ændrede selv retskrivningen.
- Rådet tror, at argumentet er, at det at ændre retskrivningen i sig selv ændrer på værket "her og nu".
- Derfor mener Martinus ikke at ændret retskrivning ændrer på værket

Men ræsonnementet er helt forkert. Den ændrede retskrivning påvirker ikke værket specielt meget "her og nu". Den ændrede retskrivning påvirker derimod værket med **TIDEN**, når man bringer det længere og længere væk for den historiske kontekst Martinus levede i.

Hvis vi nu simplificerer tingene, så er det set fra et videnskabeligt synspunkt næsten (men kun næsten) ligeegyldigt, om Martinus bliver udgivet i retskrivningen før 1948 eller den lige efter.

Det er det, fordi begge retskrivninger bruges i Martinus livstid og altså er en del af den historiske kontekst Martinus levede i.

AFHISTORISERINGS af Martinus værk sker først, når værket flyttes ud af den historiske tid Martinus levede i. Det er først, når man bliver ved med at opdatere retskrivning i det uendelige, at **FREMMEGØRELSEN** opstår, altså med **TIDEN**.

Det at ændre retskrivning ændrer altså ikke i sig selv værket på kort sigt, og derfor kan man slet ikke bruge argumentet med, at Martinus selv ændrede retskrivning, som et argument for at retskrivning ikke ændrer værkets betydning.

Den måde en ændret retskrivning påvirker indholdet i værket er altså en avanceret kalkule, hvor **TIDEN**, men selvfølgelig den sproglige udvikling generelt er kerneårsagen.

Men derudover skal Martinus selvfølgelig udgives, således som han selv efterlod værket, og da Livets Bog findes i retskrivningen fra før 1948, er den originale og primære kilde til Livets Bog selvfølgelig denne retskrivning.

Rådet skriver i deres redegørelse et afsnit om, hvad der er moderne og ender i noget, der udelukkende kan betegnes som propaganda. Vi forholder os i det følgende ikke til, hvad der er videnskabeligt set korrekt, men kun til rådets fremstilling.

Rådet starter med at skrive, at de sagsøgte læner sig op af et forældet sprogsyn eller en forældet sprogfilosofisk skole. Men referer så til Ferdinand de Saussures, der levede 1857-1913, som rådet altså læner sig op af.

Det som er det gængse i Danmark i 2017 er som bekendt at udgive højvidenskabelige værker med oprindelig retskrivning. Denne moderne sproglige videnskabelige indstilling føres an af den aktuelle professor i sprogvidenskab på Københavns universitet Johnny Kondrup. Johnny Kondrup har særskilt speciale i Editionsfilologi, altså videnskaben om genudgivelse af værker. Johnny

Kondrup kender således de internationale videnskabelige ræsonnementer, der tilsiger, at videnskabelige udgivelser er forfatterens originale tekst.

Da den Editionsfilologi der praktiseres i 2017 er det moderne, er det jo åbenlyst, at rådet ikke lægger sig op af en moderne sprogfilosofi, men blot *forsøger* at fremstille det på den måde. Altså laver rådet ren og skær propaganda.

Hvad angår værket og "Den ægte vare", da vil værket ifølge en editionsfilologisk betragtning bestå af det, der er udgivet i forfatterens levetid. Dvs. for Livets Bog I, da består værket af originalmanuskriptet, førsteudgaven, andenedgaven og sidsteudgaven.

Man vælger så at udgive en af disse, ofte førsteudgaven og laver en opgørelse af varianter, dvs. afvigelser i de andre udgaver. Hermed har man en fuldstændig opgørelse af, hvad Martinus rent faktisk skrev og selv ændrede, og det er ud fra den betragtning, at man kalder værket for identisk med dets varianter.

Dette er den "ægte vare", mens den udgave Martinus Institut udgiver er en sekundær eller afledt udgave af en originaltekst. Man udgiver noget, Martinus aldrig har godkendt.

10. Om at tro man har ret til at vurdere og ændre på værket, fordi man har forstand på indholdet

Rådet skriver i en lang række sammenhænge om, at det er betydningen eller det åndsvidenskabelige indhold, der ikke må ændres. Her i retningslinjen for manuskripter, man kan finde på hjemmesiden:

" Betydningen og det åndsvidenskabelige indhold må ikke ændres."

Det ser jo meget tilforladeligt ud, men dækker over, at man ændrer langt ud over det, Martinus har givet tilladelse til – nemlig åbenlyse trykfejl. Det postulatet angiveligt betyder er således, at når man har ændret udover åbenlyse trykfejl, så skal man bare sikre sig at det åndsvidenskabelige indhold ikke er ændret. Man mener således f.eks., at man kan ændre formen, uden at det påvirker indholdet. Set ud fra et editionsfilologisk synspunkt (videnskaben om genudgivelse af værker), kan man ikke ændre noget, uden at det ændrer, og det kan man heller ikke i Martinus' åndsvidenskab. Jeg har i lang tid efterlyst det udsagn, hvor Martinus beskriver, at en ændring - ligegyldigt hvor lille den end er – ikke ændrer noget?

Men vigtigere er det, at hvis man kan vurdere, om det åndsvidenskabelige indhold er ændret, da må det logisk betyde, at man forstår dette åndsvidenskabelige indhold. Dette åndsvidenskabelige indhold er skabt ud fra en bevidsthed med et højt intelligensniveau og en udviklet intuition. Da de der påstår, at de kan vurdere om det åndsvidenskabelige indhold er ændret, ikke har de redskaber eller højere energier til deres rådighed, er der selvfølgelig tale om en markant selvovertur.

Vi kan jo prøve at se, hvad Martinus sagde om den daværende undervisningsgruppes forståelse af værket, herunder også personer, der i dag opfattes som særdeles vidende om de åndsvidenskabelige analyser :

”Martinus: Ja, det forstår jeg godt. Men lad dem nu endelig være godt inde i det materiale, der er. Der skal nok være adskillige store felter, de ikke er hjemme i. De er ikke sådan inde i stoffet, som de tror. Det (stoffet) kan man læse så mange gange og komme til nye stoffer. Det er akkurat som når man læser Gellers bog, så kommer man til en hel masse nye ting hver gang. I al fald jeg gør det.”

(Rådet 27/8-74)

Man har altså decideret ikke fået tilladelse til at bryste sig med, at man har forstået det åndsvidenskabelige indhold!

Og hvordan kan det så være, at man mener, at man har fået tilladelse til at vurdere, om en ændring forårsager en indholdsmæssig ændring, når Martinus ikke mener, at man er inde i indholdet? Martinus siger jo direkte, at de ikke er inde i stoffet, som de tror. Altså Martinus ved, at selv de, der ved mest om analyserne, tror de ved mere, end de gør.

Og tidligere siger Martinus følgende om en persons artikler i Kosmos. Denne person anses i dag som en af de mest vidende om Martinus åndsvidenskab:

Martinus: Nej, men det skal de ikke. For det kan ikke blive til andet end...det er jo så højt stof, så det er meget, meget vanskeligt for mennesker at forstå det. Jeg ved på forhånd,- at når NN ikke engang kan skrive en ordentlig artikel,- der er store fejl i det sidste Kosmos.

(Rådet, 7/8-74)

Martinus siger dette i mange forskellige sammenhænge, men en af de mest illustrative findes i Per B. Jensens bog ”Sol og Måne” (s.46). Her siger Martinus at det er lige så umuligt at forklare en blind hvad rød, gul og grøn er, som det er at forklare os, hvad Gud er.

Hvis man ikke kan forklare os hvad X1, det immaterielle eller den absolutte stilhed er, hvordan kan rådet og sproggruppen så få den ide selv at tilføje sætninger med disse begreber i værket?

Da stoffet i Martinus åndsvidenskab er for vanskeligt at forstå i dybden for selv de ypperste jordmennesker og derfor heller ikke kan forstås fuldt ud af sproggruppen og rådet, da skal man selvfølgelig afholde sig fra beslutninger om, hvad der ændrer noget indholdsmæssigt.

Også i firkløverkredsen er der personer, der mener, at de forstår dette værk. Men man må spørge, om disse personer, der mener, at de forstår dette værk, har spurgt sig selv, hvorfor de mon er havnet i en fysisk krop med tyngdeenergien som den primære grundenergi? Ifølge den teori, de mener at kunne forstå så godt, er det ikke lige der, de mest højintellektuelle væsener havner.

Men man ændrer, som om man har forstået indholdet. Man tilføjer selv ord og sætninger og ændrer ting helt forkert. Fem steder i Livets Bog har man forkert ændret overbevidsthed til underbevidsthed, og i DIK har man indsat stykoverskrifter om det immaterielle, hvor man reelt modsiger det Martinus er i gang med at forklare.

Man har ingen gennemført ydmyghed overfor dette værk, og det betyder, at værket nu for første gang udkommer i en fejlbehæftet indholdsmæssig udgave. Hvis man tager en Martinusbog eller -artikel, kan man ikke på forhånd vide, om alt i denne artikel eller bog rent faktisk er skrevet af

Martinus eller sproggruppen eller af en anden. Man har for første gang skabt en fundamental usikkerhed omkring, hvem der har skrevet hvad og Martinus er ikke mere en sikker eneforfatter.

11. Hvordan det hænger sammen, at værket nu på alle væsentlige måder er fejlbehæftet, mens rådet påstår der aldrig har været færre fejl?

Rådets postulat bliver fremført som følger (Rådet, august 2016):

”Men når de sagsøgte opfattelse bliver til direkte modstand mod MI, og de skaber usikkerhed blandt de interesserede om ægtheden af de seneste genudgivelser af Martinus' værk, så er MI nødt til at træde i karakter og slå sandheden fast: At de sagsøgte vildleder de interesserede med misvisende oplysninger (tilsyneladende endda mod bedre vidende), og at MIs seneste genudgivelser reelt er bedre end nogensinde. De indeholder færre fejl, de er tættere på originalmanuskriptet end nogen tidligere bogudgave, alle Martinus' egne rettelser er med, og der er nu for første gang et fuldstændigt overblik over, hvad der gennem tiden er blevet rettet.”

Når rådet mener, at værket er udgivet bedre end nogensinde, er det fordi, man har rettet fejl som f.eks:

LB1,stk. 14 hvormeget er rettet til hvor meget

LB1, stk. 22 opvågen er rettet til opvågen

LB1, stk. 24 førstnævnte er rette til førnævnte

Og det er da på en måde udmærket, f.eks. er der ikke nogen grund til, at alle fremtidige generationer skal læse om 'komisk bevidsthed', når alle ved der er tale om 'kosmisk bevidsthed'.

Men at påstå, at værket med disse rettelser er bedre end nogensinde, er nok lige at tage munden for fuld. Her er hvad Martinus mener om den Sag:

”Martinus vil ikke udelukke, at der enkelte steder i hans værker kan være små "skønhedspletter", som den meget pedantiske måske ville betegne som fejl. På trods heraf fastholder Martinus, at udover simple trykfejl må intet i hans værker rettes fremover. [...] Om "skønhedspletterne" udtaler Martinus, at de kun kan være ganske uvæsentlige småfejl.” (Hvolby, Kosmos 9/1980 s.122)

Og

”Martinus mener i øvrigt, at der næppe er grund til at rette noget som helst”
(Rådet, 16/3-76)

Det er således svært at få Martinus' udtalelser og rådets holdning til at passe sammen.

Men reelt er det jo meget værre end det, for rådet påstår, at værket er mere fejlfrit end nogensinde, samtidig med at man har udgivet Thorell i Martinus navn og tilføjlet i titusindevis af ikke-Martinus ord til værket.

Det er jo grænsende til det absurde, at man sidder og retter ligegyldige småfejl og så sætter fremmede ord ind i værket, for så efterfølgende at påstå, at værket er bedre end nogensinde. De eneste væsentlige "fejl", der er ved værket, er grundlæggende dem rådet og sproggruppen har tilføjet.

Men det er rigtigt nok, at det er godt, hvis man har et fuldstændig overblik over, hvad der er rettet gennem tiden. Jeg vil bare mene, at dette burde opgøres som varianter i stedet for rettelseslister. Rettelseslister er udmærket, hvis man har to kilder og vil vise, hvad der er rettet fra den ene til den anden kilde. Men når der er flere end to kilder, er rettelseslister ikke et godt instrument.

12. Hvordan dele af udgivelsen af Martinus værk reelt foregår på et lavere niveau end i hele det danske uddannelsessystem

Jeg husker, hvordan vi i gymnasiet lærte at omgås kilder, altså at citere korrekt og altid skelne mellem kilden og os selv. Der var aldrig nogen, der måtte være i tvivl om, hvornår det var forfatteren, der talte, og hvornår det var en selv.

Hvis man nu satte en gymnasieelev til at skrive noget om Martinus, så ville vedkommende f.eks. være istand til at citere DIK, stk. 6 helt korrekt. Men det ville alligevel være forkert, for de der har udgivet værket – er i modsætning til vores gymnasieelever – ikke istand til at opretholde denne skelnen mellem dem selv og kilden. Udgiverne af Martinus' værk blander Martinus og dem selv sammen. Og vi ser, at det, vi lærer generationer af unge, af en eller anden grund ikke er nået til Martinus Institut endnu. Hvis det generelt foregik på den måde, da kunne de yngre generationer med nogen ret spørge sig selv, hvorfor de skal lære at angive korrekte kilder, når det alligevel bliver forkert, fordi en ældre generation ikke gengiver bøger som forfatteren skrev dem.

Men nu er det kun på Martinus Institut, den slags ting foregår, jeg tvivler på, at det noget sted i det danske uddannelsessystem er god tone at ophæve skellet mellem en forfatter og en selv. Ja jeg vil mene, at det er så langt væk fra videnskabelighed, at det ikke er noget, der snakkes om i nogen form for forskning eller for den sags skyld på universiteterne, for det var noget, man lærte i gymnasiet eller før.

Og her må vi også forstå, at når problemerne omkring udgivelsen befinder sig på dette niveau, er det ikke overraskende, at man ikke kan forstå problematikken omkring retskrivning.

Retskrivningsproblematikken er jo langt mere indviklet end spørgsmålet om at holde en selv og en kilde adskilt.

Det er jo normalt sådan at de, der ikke forstå det mere simple i en sag, heller ikke vil være istand til at forstå de mere sofistikerede og indviklede forhold omkring samme sag.

Men man må have lov til at spørge, om der ikke er en eneste person på Martinus Institut, der rent faktisk mener, at Martinus' værk kun skal være med Martinus egne ord og sætninger?

13. Hvordan man taler Martinus ned og reelt sætter spørgsmålstegn ved hans åndelige storhed

Når man vil gennemtvinge, at ens egne ønsker og behov skal spille en rolle i Sagen, må man på forskellig måde sætte spørgsmålstegn ved det, Martinus har gjort og sagt. For det er jo kun gennem det, at stille spørgsmålstegn ved Martinus' bevidsthed og evner, at vejen kan banes for ens egne behov.

Gerner Larsson måtte jo stille spørgsmålstegn ved Martinus' bevidsthed for at få folk til at forstå, at det var Gerner, der skulle lede Sagen. Her med Martinus egne ord:

”... Og da så det ud til, at han var begyndt at lave en propaganda imod mig. I 20 år mindst havde han raket mig til, og sagde både det ene og det andet.”

(Rådet 13/5-80)

Og her citerer Martinus, hvad Gerner har sagt om ham:

”..at jeg var senil, han ville have skubbet mig ud. Det kunne ikke gå hurtigt nok. [...] ”Jeg skal ikke regne med Martinus, han er senil”.”

(Rådet 13/5-80)

Det er ikke kun i dag, at konflikter fylder i Sagen. Rådsmødet den 13. maj 1980 handler i det hele taget om dette, og jeg ved, at Martinus var påvirket af, at det var gået op for ham, at en gruppe mennesker stod klar til at overtage Sagen, når han døde. Her er, hvad Martinus siger, og igen er det i udgangspunktet et citat af en anden:

”...” Ja nu mangler vi bare, at den gamle skal væk, så vi kan komme til.” Den gamle, det er mig.”

(Rådet 13/5-80)

Men hvor Gerner dengang mente, at Martinus var senil, så mener man i dag, at Martinus er modstridende, altså at Martinus ikke altid tænker i logiske sammenhængende tankerækker.

Martinus Institut skriver i august 2016:

”MIs udgivelsespolitik følger de af Martinus overleverede retningslinjer for værkets udgivelse [...] Disse retningslinjer er konklusionerne på grundige drøftelser på bestyrelsesmøderne i 1974-81, hvor Martinus deltog, og som er optaget på bånd og dokumenteret i båndafskrifter. Heri bemærker man, at Martinus udtalelser i visse tilfælde kunne være modstridende, indtil der blev truffet en beslutning. (Visse beslutninger blev endda siden omstødt eller uddybet.)”

Dette kan bedst kommenteres i følgende punkter:

- Det er dokumenteret i 1976, at kun åbenlyse trykfejl må ændres, noget der fastslås gælder

for værket i fremtiden 17 juni 1980. Altså entydigt, logisk og højvidenskabeligt.

- Der kan ikke og vil aldrig kunne dokumenteres et citat fra Martinus, hvor han siger noget andet.
- Ergo er Martinus ikke modstridende
- Da det er det samme, der siges igen og igen, er der ikke tale om, at der bliver truffet en beslutning. Den er taget.
- Der er derfor ikke nogle beslutninger omkring værkets udformning, der bliver omstødt.
- Reelt er der på dette punkt ikke tale om drøftelser, idet alternativer ikke berøres. Som det siges i 1976: " Det fastslås **endnu engang...**"

Vi må så **endnu engang** henlede rådets opmærksomhed på Martinus herkomst. Martinus er en del af Guds primære bevidsthed. Denne bevidsthed indeholder den maksimale intelligens og intuitionsenergi, hvilket betyder, at den er alkærlig og alvidende.

Men en bevidsthed, der er alvidende, kan ikke samtidig være modsætningsfyldt og ikke-entydig. Det rådet i virkeligheden gør er, at rådet sætter spørgsmålstejn ved Martinus' bevidsthed og også sætter spørgsmålstejn ved Guds primære bevidsthed. Hvis en repræsentant fra Guds primære bevidsthed er modsætningsfuld, henhører dette individ jo i virkelighed til Guds sekundære bevidsthed.

Og jo mere rådet vil have sin egen dagsorden igennem, jo større er rådets behov for at sætte spørgsmålstejn ved Martinus' bevidsthed. Altså når det gælder værkets udgivelse og retssager, da finder vi den slags udtalelser, der reelt sidestiller Martinus mentale kapacitet med almindelige forvirrede jordmennesker.

Her er rådets udtalelse i forhold til retssager i deres svar til Jes Arbov den 20. maj 2016:

"...Martinus udtalelser i båndafskrifterne er indimellem modstridende,..."

Når ens ufærdige sider er på spil, da forsøger man selvfølgelig at trække verdensgenløseren ned på ens eget niveau, så man kan "redde" verdensgenløseren fra hans ulogiske tankegang. En anden måde man forsøger at omgå Martinus på er ved at påstå, at Martinus ikke har givet entydige meldinger omkring de praktiske forhold i Sagen. Det bliver f.eks. formuleret sådan her:

"Ligeledes kan man sjældent finde entydige tilkendegivelser i analyserne omkring de praktiske udfordringer, der kan være med for eksempel den daglige drift af Institutet, udgivelse eller beskyttelse af værket."
(rådets brev til Jes Arbov 20. maj 2016)

Det er jo en almindelig antagelse på Martinus Institut, at Martinus ikke har givet anvisninger på praktiske forhold omkring instituttets forhold.

Men kan dette nu passe? Har Martinus virkelig videregivet sin Sag, så det ikke er til at finde ud af, hvad der skal gøres? Hvorfor mon Martinus brugte de sidste mange år af sit liv på at tale med det daværende råd og omhyggeligt sørgede for, at alt blev optaget på bånd og nedskrevet?

Og da denne Sag er skabt af kristusbevidstheden, altså den højeste bevidsthed, er denne

kristusbevidsthed da dummere end den bevidsthed, der er hos jordmennesker? Jordmennesker er jo netop i stand til at lave retningslinjer for den praktiske væremåde i deres organisationer. Det er derfor, at der kommer brandbiler ud til ildebrande og ambulancer ud til ulykker. Og rådet kan jo prøve at sætte sig ind i retningslinjerne til en hjerteoperation og vil her finde ud af, at alt er nøje gennemtænkt og nedskrevet. De ypperste jordmennesker laver selvfølgelig fuldautomatiske systemer, ligesom Martinus gjorde med retningslinjerne om rådets sammensætning.

Det er i virkeligheden en vældig kritik, rådet retter mod Martinus, for vi skal holde os klart, at Martinus udmærket vidste, hvilke kræfter der er på spil på Martinus Institut. Han vidste, at man ikke kan stole på jordmenneskene, og at de derfor skal have bidsler på som på en hest. Han vidste, at jordmenneskers magt skal begrænses, for ellers vil de deres eget. Han vidste, at der nøje skal være regler, der skal følges, for ellers flyder det ud.

Men en leder af en organisation, der har denne viden og ikke udstikker klare retningslinjer om disse ting, er jo ikke nogen særlig god leder, og det er ikke specielt højintellektuelt at have en viden og så ikke agere i forhold til den.

Men at der i verdensgenløsningen er personer, der mener, at verdensgenløsere ikke helt selv er i stand til at sætte retningen for deres Sag, ser vi også i den tidligere fase i verdensgenløsningen.

Judas mente jo, at det netop var hans tiltag, der ville få Jesus til at fremtræde i sin storhed. Altså Jesus var ikke rigtig selv i stand til at få sin sag frem på den rigtige måde. At Judas så også tænkte, at en del af æren ville tilfalde ham er en anden sag.

Men da både Martinus og Jesus er højintellektuelle, alkærlige og alvidende, er det også klart, at når andre ikke mener de (Martinus og Jesus) har disse karakteristika, da skyldes det, at disse andre personer, har deres egen dagsorden. Man bliver verdensgenløsningens modarbejder, selvom det ikke var det, man ville.

Her skal der blot peges på et eksempel, nemlig beskyttelsen af værket. Her mener rådet jo, at Martinus ikke er entydig. Om at beskytte værket siger Martinus:

- 22/1-74 : ...**vi kan ikke optræde med retssager og sådan noget. Det er ikke den måde vi skal beskytte os.**
- 22/1-74: ...Ja. **Vi henstiller til dem, men vi sagsøger dem ikke**, selvom de laver..
- 22/1-74: ...og det viser sig, at de laver noget forkert---det kan vi ikke begynde at...det dør af sig selv. Forsynet lader det dø af sig selv
- 5/8-75... **Således at vi altid kan protestere i al fald.** Hvis det er skrigende imod det, vi har bestemt.
- 5/8-75: ...Ja det må han gerne have lov til at gøre , for det kommer han ingen vegne med. Det er under forsynets styrelse
- 6/1-81 : ...Og det , der ikke er i kontakt med os, - det vil ikke få held i livet. Det kan jeg godt sige. Der vil ske noget med det. Så meget magt ligger der i sagen. **Men vi skal vide at vi har den magt, og at vi kan påtale det, og hvis de ikke lystre denne påtale, behøver vi ikke søge politi.** Det skal nok vise sig, at det bliver forhindret. Der er heldigvis andre kræfter der virker i sagen,-...

Rådet har på hjemmesiden lagt to breve ud, der er skrevet af Bertil Ekstrøm, til en person, der har trykt et (eller flere) af Martinus symboler. Og hvad er det Martinus gør i denne situation? Ja han påtaler det skete. Altså Martinus handler fuldstændigt i overensstemmelse med det han skriver og siger, at der skal gøres i en sådan situation.

Og vi ser, at der er en fuldstændig entydig og logisk retningslinje omkring beskyttelse af værket.

At denne retningslinje ligger over jordmenneskenes udviklingsniveau er en anden sag, og at der er jordmennesker, der selv vil bestemme det hele, det ved vi.

Men prøv at se, hvor omhyggeligt Martinus har beskrevet denne retningslinje. Og prøv at se, hvor entydigt det beskrives gennem årene. Det der beskrives i 1974 er det samme som siges i 1981. Tingene skal/kan påtales og hvis det ikke giver det ønskede resultat, da vil det blive løst fra anden side, altså fra den virkelige ledelse i Sagen.

Vi ser således, at der gennem hele verdensgenløsningen har været personer, der har sat spørgsmålstejn ved verdensgenløsernes mentale evner, og vi ser, at de har gjort det for at gennemtrumfe deres egne ufærdige behov.

Og vi kan reelt vise Martinus' egen kommentar til, at han skulle være modsætningsfuld og ikke-entydig:

“Men da De jo ikke har naaet "Den store Fødsel", vil der være Naturer i Dem, der ikke er færdige. Og disse Naturer vil altsaa bevirke, at De allesammen, hver især, mere eller mindre, før eller senere kan komme til at fremtræde som en "Judas" og ubevidst være en Forræder mod det Lys, der er blevet Deres Livs største Lykke. Vær derfor alle paa Vagt. De kan uden at vide af det komme til at staa overfor selve Verdensgenløseren. **Og da han er absolut ufejlbarlig med Hensyn til de højeste Fakta, og de herudfra af ham foretagne Dispositioner er de eneste absolut rigtige**, vil De uvægerlig komme til kort i enhver Situation, hvor De udløser Kritik og mener, at han burde handle anderledes, burde gøre dette eller hint paa den Maade, som De mener er rigtigt, og som maaske lige akkurat er Kontrasten til Verdensgenløserens Opfattelse.”
(Tærskelens Vogtere 1937, s. 80)

14. Når det at overholde de juridiske love ikke er noget absolut, men mest gælder andre. Selv må man gerne overtræde lovene.

Martinus Instituts er som sagt meget optaget af det juridiske aspekt, og så skulle man jo tro, at man selv overholdt lovene, men som vi ved, overholdt Martinus Institut ikke Instituttets egne love i 2015 og 2016.

Vi går nu for en kort stund tilbage til den sag omkring lovene, der verserede sidste sommer mellem Ingrid Holck og rådet.

Rådet laver en gennemgang (Se rådets notat på martinus.dk den 27. juli 2016) af Ingrid Holcks informationsvideo på You Tube, "Tilbage til 1982 lovene", juni 2016 (se martinus-webcenter.dk) og kommer så til et punkt 3, her altså Ingrid's punkter, kommenteret af rådet :

3. Vedr. "Rådets sammensætning og antal af medlemmer er ændret direkte imod Martinus' ønske"

3.1 Øvrige ændringer I skriver: "Stik imod Martinus' udtrykkelige ønsker er følgende desuden ændret: 1) Man behøver ikke mere at lære to suppleanter op. 2) Rådet kan udpege en direktør. 3) Det er blevet frivilligt at formandsposten skal gå på omgang efter anciennitet. 4) Formandens/næstformandens stemme kan i visse situationer tælle dobbelt og således skabe kunstigt flertal. 5) Gaver skal ikke mere være ubetingede. 6) Følgende kompetence (under § 6) for rådet er udeladt: "I hele sit arbejde er rådet naturligvis forpligtet til at opfylde formålet, som det er skrevet i § 3. – Det er det, der er meningen med rådet."

Uddybende skriver rådet bl.a :

"For det tredje opfinder I selv problematikken i jeres pkt. 1 og 2. Der står ingen steder i 1982-lovene, at suppleanter skal læres op, eller at der ikke må ansættes en direktør. Vedr. jeres pkt. 1 refererer I formentligt til kommentaren til § 5, stk. 4 (1982), og vi bemærker igen, at I ikke oplyser, at de kommenterede 1982-love er vedlagt som bilag til 2014-vedtægterne."

Det bliver nu et spørgsmål om, hvad der står hvor, ikke hvad Martinus har udtalt. Alle der har læst rådsreferaterne ved, at Martinus lagde meget vægt på at rådsmedlemmer havde en suppleantperiode, og om at ansætte en direktør har Martinus direkte sagt:

**"Men vi skal ikke antage en mand, der skal være direktør,-så bliver det helt tåbeligt."
(Rådet, 4/4-78)**

Det ville jo svare til at sige, at hvis Martinus ikke har beskrevet spiralkredsløbet i Livets Bog 5, så har han ikke beskrevet det. Eller hvis en person har meddelt mig noget på sms, så er det ikke gyldigt fordi det ikke er blevet sagt direkte eller sent pr. mail. Men reelt mener Martinus det, Ingrid beskriver.

Men det, der er vigtigere, er selvfølgelig det, som rådet ikke nævner eller kommenterer, og her citerer jeg Ingrids slides :

"Ændringerne fra 2001 angående rådssammensætningen har forplantet sig til de nye love i 2014, så det nu er at være 5 medlemmer i rådet og have stemmeret i 7 år i stedet for som Martinus bestemte det at være 7 medlemmer og have stemmeret i 5 år."
(slide 37)

Og vigtigere, så påpeger Ingrid den fundamentale overtrædelse af Martinus Instituts egne love og dermed den danske lovgivning:

**"Som det ses, sidder Per Jan Neergaard stadig i rådet, selvom han skulle være gået ud i 2015."
(slide 42)**

Når Martinus Institut ikke kommenterer disse helt væsentlige forhold, er det selvfølgelig fordi rådet er klar over, at Ingrid har ret. Det kan vi se, for den 13. juni sender Rådet en ansøgning om en vedtægtsændring til Erhvervsstyrelsen, hvor man beder om, at rådet kan blive siddende 7 år mere fra 2014. Altså 2 år for sent. At man sender denne ansøgning, er jo kun fordi Ingrid er begyndt at sende mails til rådet om disse ting, første gang d.5/3-2016 (Ingrid sendte 7 mails til rådet i foråret/sommeren 2016).

Det rådet søger om er altså, at rådsmedlemmerne kan blive siddende i alt 12-14 år.

Så grunden til al den tyngdeenergi, rådet bruger mod Ingrid, er selvfølgelig, at Rådet er klar over man er i knibe udover det sædvanlige.

Rådet får afslag på denne ansøgning. Efterfølgende får rådet dispensation for, at to af medlemmerne kan sidde lidt længere, indtil retssagen er afsluttet eller et nærmere antal år. Men det ændrer jo ikke ved, at Martinus Institut, samtidig med at de skriver side op og side ned om, at man skal overholde lovene, og at Martinus altid gjorde det, samtidig overtræder sine egne love.

Som det er med overgangsvæsener i dyreriget, da er moralforskrifter, love og paragraffer noget "de andre" med vold og magt skal overholde. Når det drejer sig om en selv, da gælder der andre spilleregler.

Når Per Jan Neergaard når at sidde 8,5 år i rådet, er det jo en åbenlys overtrædelse af Martinus Instituts egne love.

Yderligere er det kun stoppet ved et påbud fra de danske myndigheder eller Erhvervsstyrelsen. Hvis Erhvervsstyrelsen ikke havde stoppet rådet, er det jo kun sandsynligt, at disse overtrædelser var fortsat og intensiveret.

Men når rådet kun via en ydre myndighed, her Erhvervsstyrelsen, kan bringes til at overholde lovene, da ligger rådet jo i moral under Erhvervsstyrelsen, hvad angår overholdelsen af stifters eller Martinus' vilje. Vi har altså den kedelige situation, at den Sag, der skulle komme med det nye i moral, ligger under det niveau, det almindelige samfund kan præstere.

Men det er reelt værre end dette, for Erhvervsstyrelsen har ikke ressourcer til at sætte sig ind i, hvad fonde går rundt og laver, og Martinus Institut burde allerede være stoppet i 2001, men det vender vi tilbage til.

Det skal i den anledning også bemærkes, at Martinus Institut reelt ikke overholdt de danske love i perioden 1997-2013. Man lavede i 1996 en aftale med Erhvervsstyrelsen og Civilrettsdirektoratet om, at man kunne operere med to fonde under forudsætning af at lejeindtægterne ikke oversteg bagatelgrænsen på 250.000 kr. Men den aftale overholdt man ikke fra 1997, hvilket styrelserne først opdagede i 2013. Det betød at Idealfonden i realiteten havde ulovlig, uretmæssige ikke-erhvervs-mæssige-status i 17 år fra 1997 til 2013 på grund af rådets forsømmelse med at indberette lejeindtægten.

Nu skal man selvfølgelig tage det roligt, og jeg er jo godt klar over, at mennesker, der kommer ind i Sagen ikke som det primære er optaget af og interesseret i fonde, og at den slags ting derfor sker, når man bliver dårligt rådgivet.

Selvom man fører sig frem med lov og orden, så er man meget selektiv mht. hvilke love der skal overholdes og af hvem. Man er ihvertfald ikke i absolut forstand indstillet på, at love skal overholdes, selvom man har skrevet og argumenteret meget for dette synspunkt. Det var mest når det gjaldt love andre skulle overholde, mens de love man ikke synes er i ens eget favør, dem overtræder man.

15. Om at fjerne Martinus bolværk mod de ufærdige sider

Jes Arbov har i artiklen "Rådets kupforsøg" (5. december 2016) (se Martinus-webcenter) grundigt belyst, hvad Martinus' ønske til rådets sammensætning er.

Da rådet i 2001 omgik Martinus ønsker og gav sig selv mere magt ved at udvide rådets stemmeret fra 5 til 7 år, da nævner man ikke dette med et ord nogen steder. Det står ganske enkelt ikke noget om det i Kosmos 2001 eller 2002.

Vi skal gentage et af de citater, hvor Martinus klart udtaler sig om disse forhold:

Ib: Synes du, det er for meget, at et bestyrelsesmedlem sidder i 12 år.

Martinus: Ja, det er det. En meget dygtig mand kan få en farlig magt på tolv år, og det er det, vi skal forhindre, - der er ingen, der skal ha magt. Det hele er jo allerede bestemt. Det har en evig struktur. Så der er ikke noget med, at bestyrelsen skal spekulere på, hvordan skal vi nu lave det, - og lave det. Strukturen vil være ens på det felt, for så vidt der ikke kommer helt andre betingelser, - verden bliver international, men til den tid kan det jo laves alligevel.

(Rådet, 14/10-80)

Rådet anfører på et tidspunkt, at dette er noget af det i lovene, der må ændres (de maksimalt 5 års stemmeret). Men hvad er de betingelser, der skal være tilstede for, at man må ændre dette? Ja det er, at der kommer helt andre betingelser, som Martinus siger, og han tilføjer, at det f.eks. kunne være, når verden bliver international.

Og hvilke betingelser var anderledes i 2001? Ja stort set ikke noget, udover at man var nødt til at tage folk ind i rådet, der ikke havde været suppleanter. Man kan sige, at hvis det er ændrede betingelser, så vil betingelserne stort set hele tiden været ændret, og man kan hele tiden ændre på lovene.

Men lad os nu se på, hvad formålet med denne begrænsning i stemmeretten var? En betingelse for at ophæve noget, skal selvfølgelig ses i sammenhæng med denne tings formål.

Nu er det jo bare hovedløse påstande om, at man kan ændre noget uden nogen form for intellektuel analyse af dette fænomen.

Formålet er jo klart, at ingen skal have for meget magt. Bestemmelsen er et bolværk mod rådsmedlemmernes ufærdige sider. Rotationsprincippet er lagt ind som Sagens værn mod de kommende rådsmedlemmers ufærdige sider.

Og kan man sige, at ufærdige sider er et overstået kapitel på jorden idag? Hvis de ikke er det, så er betingelserne ikke til stede for at ændre på denne lov.

Kan man tænke sig, at denne betingelse kommer i fremtiden? Ja, det kan man bestemt. Om 500 år kommer de første kosmisk bevidste på vores klode, og hvis de vil gå ind i rådsarbejdet, så er der ingen som helst grund til, at de kun kan blive siddende i 5 år. For de har ingen ufærdige sider. Her er betingelserne for at ophæve denne lov til stede.

Men hvem vil forsøge at omgå et bolværk, der er lagt ind mod ufærdige sider? – Ja, det vil de ufærdige sider selvfølgelig.

16. Hvad er den nye og den gamle verdensimpuls?

Martinus Institut skriver i deres notat "Om ophavsretsagen – kommentar fra rådet" (2016.02.10, s.14):

"Martinus betragtede straffelementet i lovgivningen som primitivt, men andre elementer i lovgivningen, såsom de beskyttende og præventive, betragtede han som udtryk for en voksende humanitet og som helt nødvendige i det nutidige kultursamfund. Martinus mente således, at det moderne retssystem har forskellige facetter og på én gang er udtryk for både "den gamle" og "den nye verdensimpuls"."

Det der går helt galt her er, at Rådet påstår, at Martinus har ment, at lovene, og dermed retssystemet eller Mosesimpulsen, er et udtryk for den nye verdensimpuls.

Martinus skriver i LB, stk. 1504:

"Og juridiske Love opsættes for at skulle garantere "Retfærdighed" og skal dermed bevirke, at Magten i en tilsvarende Stigende Grad trænges i Baggrunden til Fordel for Retten."

Man kan selvfølgelig sige, at hvis man går fra dødsstraf til livsvarigt fængsel, da er der sket en udvikling henimod humanitet og den nye verdensimpuls, men man kan jo ikke påstå, at det så er et udtryk for den nye verdensimpuls.

Med begrebet "den nye verdensimpuls" mente Martinus ikke det, der kan betegnes som udvikling indenfor den gamle verdensimpuls, men netop at det er noget nyt. Den nye verdensimpuls er, som vi skal se, en afskaffelse af angrebet og forsvaret.

At Moseskulturen er et nødvendigt skridt på vejen i udviklingen skyldes ikke – at den er et udtryk for en voksende humanitet – men at den er en forstærkelse af mørket. Men det betyder selvfølgelig ikke, at der inden for det, vi kalder Moseskulturen, ikke vil ske fremskridt i retning af mere humane straffe og retfærdighed.

Det var først til sidst i livet, at Martinus så på Mosesbegivenheden:

”Jeg viser så, at det er en stor verdensgenløsningsbegivenhed, der skete med Moses i ørkenen ved Sinaibjerget. Det, der står i biblen, at der var vagt om bjerget, og at der var overjordiske væsener derpå, - det må man regne med er sandhed. Det føler jeg er sandhed. Det var jo kun Moses, der kunne komme derop. Og folk hørte jo en tone, der kom ud fra bjerget. Og de hørte også, at der blev råbt på Moses, efter hvad der står i biblen. Jeg føler intuitivt med det samme, at det er rigtigt. Det der så skete der, det var jo i virkeligheden det, at menneskene blev fri til at forsvare sig - øje for øje og tand for tand. Før den tid må man regne med, at det var primitive medicinmænd, og hvad deres førere dengang sagde. Men disse væsener på Sinai bjerg, de lavede systemet, den reelle lov. Og hvad betyder så det. Så kan man tydeligt se, at det er lavet, for at de skal opleve mørket. **Det blev verdens største ulykke, - det er forsvaret.**”
(Rådet, 13/2-79)

Og senere:

”[...] Mosesbegivenheden var en forstærkelse af mørket,- selvom den naturligvis hører til verdensgenløsningen. Det gør det jo alt sammen. Men man kan se - først er der lavet en begivenhed, der får menneskene til at forsvare sig, får dem til at skeje ud i alting ”
(Rådet, 13/2-79)

Og hvad er det, at korsfæstelsen og Jesus bringer ind i verden :

”Jo, det kommer intuitivt til mig, og jeg ser masser af kristusvæsener er til stede ved Jesu korsfæstelse, - men de er usynlige for den store masse. Nogle enkelte clairvoyante ser det og siger: de døde står op af graven. Men det gør de ikke. De kommer ikke op af graven. Det var store åndelige bevidstheder, der var tilstede. Dét var selve jordens bevidsthed. Jordens energi er kommet i svingninger. Der bliver solformørkelse, jordrystelser, - selv om videnskaben siger, at der ikke var solformørkelse, at det var noget helt andet. Og det skal nok passe. Men selv om det ikke passer, så forandrer det ikke sagen. **Fra den tid af er der ingen logik i, at man forsvare sig.** Alt forsvar har vist sig at føre til ond karma.”
(Rådet 8/8-78)

Så når man antager forsvarsadvokater og fører retssager, så står man overfor ubehagelig karma. Vi står jo som bekendt overfor ragnarok eller dommedag, og hvad er det der forårsager ragnarok?

”Men jorden er inde i en situation nu, hvor menneskenes forsvar er deres største ulykke. Det er det, ragnarok skal vise dem, således at Kristus får ret.”
(Rådet, 27/3-79)”

”De kommer til at se, at deres største ulykke er forsvaret. Det er i dag menneskehedens største fjende.”
(Rådet, 25/4-78)

”[...] der er aldrig nogensinde i menneskets historie sket en sådan forandring, som det der

nu sker. Der har hele tiden nok været forandringer af kulturer, men de har brugt de samme midler: krig, det vil altså sige forsvar og angreb. Og det resulterer i krig – ikke fred, - det kan det ikke.”

(Rådet, 9/9-80)

Som vi kan se, har det at forsvare sig intet med den nye verdensimpuls at gøre, tværtimod er forsvaret den bevidsthedsenergi, der vil være med til at udløse ragnarok.

Moses og lovene er en forstærkning af mørket, og så er det jo helt forkert at påstå, at det er en del af lyset.

På et helt overordnet niveau, hvor perspektivet er, at ”alt er såre godt”, vil alt kunne betragtes som vejen til lyset. Men det, rådet og vi andre skal vælge, er, om vi fundamentalt set vil følge den nye verdensimpuls, der er tilgivelsen eller afskaffelsen af forsvaret, eller om vores handlinger skal være i overensstemmelse med de mørkere kræfter.

Det gælder både for os alle og rådet, at vi skal tilstræbe at fremtræde i ”Guds billede efter Guds lignelse”. Det hjælper ikke meget, at man for at retfærdiggøre sig selv prøver at omskrive lignelsen og gøre mørket til lyset. Andet end at man selvfølgelig skaber forvirring omkring, hvad der egentlig er mørket, og hvad der tilhører lyset.

17. Historien om en fundamental udløsning af den nye verdensimpuls.

Man forsvarer sin afvisning og udelukkelse af Ingrid med, at Martinus også har afvist interesserede og fremlægger et brev, som Martinus har sendt til en af Sagens interesserede.

For det første må man antage, at Martinus har ret i de ting, han skriver til vedkommende, mens Martinus Institut ikke har ret i deres afvisning, idet vi jo har set, at Ingrids fremlægning jo har ført til en klar irettesættelse fra Erhvervsstyrelsen til Martinus Institut. Vi har nu de danske myndigheders ord for, at Martinus Institut ikke følger stifters eller Martinus vilje.

Men foruden dette er det langt mere interessant, om Martinus virkelig som sådan har smidt folk ud.

Vi skal igen tænke på Sagens historie og det forhold, at nye elever altid er blevet udsat for intens misundelse og jalousi. Når vi har set, hvor langt man har villet gå i Sagen for at trumfe sin vilje igennem – altså f.eks at undlade at invitere Martinus til bestyrelsesmøder – er det ikke svært at forstå, hvilket pres disse unge mennesker, der er kommet ind i Sagen er blevet udsat for. Nibelvang var misundelig på Gerner, Gerner på Per Bruus osv.

Rolf Elving fortæller, at Martinus undlod at tage til Klint i en periode, og Rolf mener, det var for at beskytte ham for Gerners misundelse.

Martinus har selvfølgelig vidst alt om disse forhold og har også vidst, hvilket pres de nye elever er kommet under, og han har selvfølgelig også vidst, at disse unge mennesker ikke har den samme råstyrke til at modstå disse ”angreb”. Derfor har han måtte forsvare dem, for ellers kunne det ende med, at den ældre generation kunne løbe disse unge mennesker omkuld.

Det er sandsynligvis i dette lys, at Martinus' handling skal ses.

Man må forstå, at Martinus ikke smider nogen ud på egne vegne:

Der er ikke nogen der skal smides ud af vores. De er aldrig smidt ind. De går ind og ud af sig selv.

(Rådet, 20/9-77)

Og hvordan ved vi, at det var sådan i praksis? Ja det ved vi, fordi Martinus jo i 20 år var udsat for en nedrakning (hans egne ord) og modarbejdelse fra Erik Gerner Larsson. Men Erik Gerner Larsson blev ikke smidt ud.

Martinus prøvede, at tale med Gerner Larsson og fremhævede alt det gode, Gerner Larsson havde opnået. Men det hjalp jo ikke, for Gerner var jo helt opslugt af sine ufærdige behov.

Og hvad gjorde Martinus så? Ja han gjorde ikke noget, for han vidste, at det selvfølgelig ikke var ham, der skulle løse dette med tyngdeenergi. Her siger Martinus efterfølgende, hvordan det blev løst på bedste måde:

Men det har forsynet ordnet på en pæn måde.

(Rådet, dec 1974)

Vi ser her hvordan Martinus løser tingene på en højintellektuel, næstekærlig og logisk måde. Vi ser hvordan hans ord og handlinger hænger sammen som perler på en snor, ligegyldigt hvilket emne der berøres. Vi ser, at han hele vejen igennem højst påtaler, hvad han synes er forkert. Men han smider ingen ud eller fører retssager, og dermed agerer han hele tiden ifølge den nye verdensimpuls, idet han ikke forsvarer sig og dermed udløser freden.

Martinus væremåde er således ubetinget den jord, ved hvilken verden skal velsignes.

Denne lille mand - fra et fjernt sted (hvis man kan tale om et sted) – udløser jo i relation til Gerner Larsson en handling, som sandsynligvis aldrig har set sit lige på jorden. Samtidig er denne handling – set med gængse jordmenneskelige briller – jo tæt på at være helt uforståelig.

Tænk hvis man sagde til toplederne i virksomheder, at hvis der internt i deres organisation var nogen, der modarbejdede dem, da skulle de blot påtale det, og hvis det ikke hjalp, da måtte de lade det være op til forsynet.

Den bevidsthed, Martinus udfolder, er af en helt anden verden og livsindstilling, ja ligger så højt, at selv hans egne tilhængere reelt ikke forstår det. Ja mange af hans tilhængere har slet ikke opdaget denne handlings storhed, selvom de er gået lige op og ned ad den.

Storhed kommer ikke med forudgående annoncering og fanfare.

Der er sandsynligvis ikke et jordmenneske, der har den mentale kapacitet til at undlade at forsvare sig mod en, der vil omstyrte eller tage magten fra en. Men det er let at se, at hvis man kunne

handle som Martinus, da ville der umuligt kunne opstå den mindste konflikt i verden.

Det er selvfølgelig den samme høje bevidsthed, der gjorde, at Jesus tilgav sine bødler på korset, men hvor Jesus udfoldede sin høje bevidsthed over en kort og intens smertefuld periode, manifesterede Martinus det samme bevidsthedsniveau og den samme storhed gennem 20 år (altså det antal år Martinus selv angiver, at Gerner modarbejdede ham). Og hvem ville kunne tåle at vågne op hver dag i 20 år med bevidstheden om, at der sidder en person inde i Sagen, der ville tage magten fra en? Svaret er, at ingen jordmennesker ville kunne tåle det, og hvilken fundamental magtdemonstration i kristusbevidsthed er dette ikke?

Selvom denne handling ligger langt over jordmenneskenes evner, da er det alligevel ikke helt umuligt at bringe sig på bølgelængde med den. Og kan det andet end udløse en følelse af ophøjethed grænsende til ekstase? Kan det andet end sende kaskader af lys gennem mikrokosmos? Kan man andet end at se og føle storheden i Guds plan? Og kan man ikke nemt se, at det er den adfærd, der skaber adgang til de højere verdener, til det rigtige menneskerige, visdomsriget og den guddommelige verden? Viser Martinus os ikke her i en storslået praktisk væremåde, hvilken vej man er nødt til at gå, hvis man vil med ind i Guds rige?

Men også Erik Gerner Larsson må vi takke, for uden hans bidrag og lidelse var denne handling aldrig blevet manifesteret. Vi kan ikke undgå at føle med ham, forstå hvordan han reelt havde alt for et jordmenneske (adgang til Martinus), men alligevel ville have jordmenneskelig magt og endte med ikke at få noget som helst. I et kort øjeblik ser vi, at også Erik Gerner Larssons handling var ophøjet, for uden den havde vi aldrig kunnet se Martinus' storhed og almagt i praktisk udfoldelse. Og vi er fremme ved livets store facit "alt er såre godt". Forudsætningen for lyset er udelukkende lys forklædt som mørke.

Vi må således inderligt takke Martinus' og forsynet for, at tilgivelse og ikke-forsvaret er blevet manifesteret i en sådan pragtudgave på Mariendalsvej og Klint. Og vi må håbe, at det med tiden bliver en ledestjerne for alle sandhedssøgere.

Samlet ser vi, at tilgivelsen og ikke-forsvaret er manifesteret i to storslåede udgaver på jordkloden, den ene på Golgata i en kort smertefuld udgave, og den anden på Mariendalsvej, i en mere langvarig udgave gennem 20 år. En verdensgenløser for den nye verdensimpuls slår ikke igen, ligegyldigt hvad. Det er i og for sig det, der kvalificerer vedkommende til at være verdensgenløser.

18. Om ytringsfrihed og individets rettigheder i Sagen.

Selvom det kan synes underligt, at skulle påpege dette i en sag om en ny verdensimpuls, så må vi holde fast i, at vores samfund bygger på en demokratisk ret til at sige sin mening, og det er ikke en ret, der forsvinder, fordi der er en part, der ikke bryder sig om det, man siger.

Der er mange eksempler på, at den basale ret til at ytre sig ikke bliver respekteret i Sagen. Man slår hårdt ned på folk, der giver udtryk for deres uenighed med Martinus Institut. Men dermed agerer Martinus Institut i virkeligheden som under enevælden eller i et diktatur. De der siger noget andet end det, Martinus Institut mener, bliver jo for et godt ord smidt ud af Sagen.

Vi skal blot nævne eksklusionen af Jan Schmidt fra undervisningsgruppen, her i hans egen beskrivelse på Facebook den 13. marts 2017:

”[...] Senere samme dag blev jeg ringet op af en medarbejder fra undervisningsudvalget (UU) på Martinus Institut, der meddelte mig, at jeg ikke længere skulle være i undervisningsgruppen (UG) på Martinus Institut. Jeg blev givet den begrundelse, at jeg var illoyal, når jeg på facebook skrev indlæg, hvor jeg ikke bakkede op om den retsforfølgelse som rådsmedlemmerne på det tidspunkt for nyligt havde taget initiativ til.....”

Foruden at Jan Schmidt er den loyale overfor Martinus, da Martinus ikke vil have retsforfølgelser i sin Sag, så kan man jo ikke i et demokratisk land smide folk ud, fordi de mener noget andet end en selv. Det er jo ikke kun Jan og de andre personers rettigheder, der bliver krænket, idet en sådan adfærd jo vil påvirke hele Martinus Institut og sender den klare meddelelse, at her mener man det samme som rådet ellers er det ud. Så reelt er der ikke fuld ytringsfrihed på Martinus Institut.

I min egen verden, der er sundhedsvæsenet, kan man i nyhederne jævnligt se læger og andre, der kritiserer deres eget system, og i det omkringliggende samfund bliver det anset for en ret og en pligt at udtale sig om ting, man mener er forkert. Ligeledes har jeg oplevet sundhedspersonale, der åbenlyst kritiserer deres egen topledelse foran politikere.

Selv hvis en person har gjort noget forkert, har et individ i et moderne samfund nogle rettigheder i form af at blive hørt og fremføre en forklaring på det hændte. Man indleder selvfølgelig en dialog med vedkommende. I et verdensbillede, hvor alle har et forsvar, kan man jo ikke bare ringe og smide folk ud uden at have lyttet til dem og snakket med dem.

Men på Martinus Institut er der nærmere tale om en standret, hvor den ”anklagede” ikke får nogen mulighed for at fremføre sin forklaring eller sit forsvar. Denne ”retsbevidsthed” ligger jo reelt længere tilbage i udviklingen end vores nuværende retssystem, hvor man trods alt har ret til et forsvar.

At den nye verdensimpuls delvis må være en gåde på MI – ja må være noget teoretisk – ses ved, at det, man nænner at gøre mod sin næste, er udtryk for et udlevet ideal i vores del af verden.

Det er i øvrigt også derfor, at den kritik, der nu bliver rejst, sker fra personer, der ikke har noget formelt med Martinus Institut at gøre, for de kan jo ikke blive smidt ud eller udsat for andre ting. Det er også min klare opfattelse, at det giver problemer for rådet, for nu kan man kun forholde sig til kritikken gennem intellektuelle ræsonnementer, da man ikke har nogen magt over kritikerne. Men i virkeligheden er det en falliterklæring, at kritikken kommer uden for Martinus Institut, for det skyldes jo kun, at klimaet på Martinus Institut er af en beskaffenhed, hvor kritik reelt set ikke kan lade sig gøre.

Det er jo først når man virkelig bliver udfordret, at ens sande ansigts træder frem. Det er jo let nok at være venlig og imødekommende over for dem, man er enige med, og måske endda kommer for at blive undervist. Men virkelig storhed viser sig i modgang, og det er her, man kan bedømme, om en institution er indstillet på ytringsfrihed og respekterer individet, uanset hvad dette individ så end må mene og sige. Men dette brud med almindelige menneskerettigheder har desværre bredt sig dybt ind i Sagen, ofte under sloganet ”kærlig”.

Men samlet ser vi således, at Martinus Institut på en lang række områder som videnskab, overholdelse af love, ytringsfrihed og varetægelse af individets rettigheder er bagefter udviklingen i det almindelige samfund.

19. Hvorfor skulle rådet have interesse i at forvanske eller forfalske Martinus værk?

Det spørgsmål stiller rådet selv i deres redegørelse om ophavsretten August 2016 (s. 11) Og det er jo faktisk netop et af de spørgsmål, dette uendelig lange brev forsøger at svare på.

Vi må så stille det lignende spørgsmål fra den forrige verdensgenløsning. Hvilken interesse havde Judas i, at Jesus blev korsfæstet? Judas havde ingen interesse i det, tværtimod ville han blot hjælpe Jesus frem ved at hjælpe Jesus til at vise hans storhed.

Rådet vil jo bare hjælpe dette værk frem og har i den forbindelse tænkt, at værket ville blive bedre med nogle af rådets egne ord og sætninger. Ja man er så opsat på, at ens egne ord og sætninger er vigtige for dette værk, at man nu oversætter bogen "Den intellektualiserede Kristendom" til andre sprog, og det uden at man rent faktisk fortæller om verdenen, at man selv har skrevet i den og også sat en anden forfatter ind i bogen og udgivet det i Martinus navn.

Men når vi skærer ind til benet, hvem er det så, der har glæde af rådets eget bidrag til dette værk? Ja det er da højst rådet og sproggruppen og deres nærmeste familie og venner. Resten af jordens befolkning kommer ikke til at drage nogen videre nytte af, at de skal læse i en Martinusbog, hvor de ikke kan se, at alt ikke er skrevet af Martinus. Man kunne med nogen ret sige, at man fører folk bag lyset og forvansker værket.

Det er således de ufærdige sider på Martinus Institut, der bestemmer udgivelsen af værket, ligesom det var Judas' ufærdige sider, der fik Jesus korsfæstet.

Jeg er selvfølgelig godt klar over, at nogle vil tage det ilde op, at jeg drager Judas ind i dette, idet Judas i folkemunde er en forræder. Men så må man bruge et øjeblik på at sætte sig ind i, hvem Judas virkelig er. Judas er absolut ikke en forræder, men en person, der er nået så langt frem i udviklingen, at han fornemmer storheden i Jesu ord og derfor vier sit liv til dette. Samtidig har han udviklede sider i sin person, der selvfølgelig forårsager uheldige handlinger.

Judas er således en intern person i verdensgenløsningen, udvalgt af verdensgenløseren selv, men han er også en person, der på trods af sit engagement og evne til at forstå verdensgenløseren, ikke forstår det helt og har ufærdige sider, der kommer til at modarbejde verdensgenløsningen.

Og det er jo netop det, der er hele problemet i denne Sag og har været det lige fra starten. Derfor kan vi ikke undgå at drage Judas ind i det, men man må jo forstå, hvem Judas er.

Her hvad Martinus siger:

"Men da Jesu personligt valgte Omgangsfæller og Venner ikke kan tænkes at være "Banditter", kommer det her til Syne, at Judas maa have haft et af ham selv opfattet ædelt

Motiv til sin ulykkelige Gerning.”
(Tærskelens Vogtere, Kosmos 1937, s.80)

”Og Judas gik forblændet sin "egen Vej". I Troen paa at gaa ind, gik han ud af "Guds rige". I Troen paa at være Verdensgenløserens Hjælper og dermed Menneskehedens Velgører, blev han sin Mesters Forfølger og Menneskehedens symbolske Udtryk for Forræderi gennem alle Tider.”
(ibid.s.80)

Det har jo altid været sådan med åndelige bevægelser, at de største anslag mod en åndelig bevægelses indhold og håndtering er sket indefra. De kristne hærgede i kristendommens navn og vi ved, at der hele vejen gennem Sagens historie har været disse anslag mod Sagen og Martinus fra hans nærmeste medarbejdere.

Hvis anslaget mod en åndelig retning kommer udefra, er der jo oftest tale om et ønske om at fjerne Sagens eksistens. Man er generelt mod den åndelige retning. Det er jo ikke tilfældet, når anslaget kommer indefra. Her er man i virkeligheden tilhænger af Sagen, men ens ufærdige sider vil have det hele på ens ufærdige siders præmisser.

At det skulle gå sådan er jo også forudsagt af den jugoslaviske seer Tarabic (1829-1899):

“Among the people of a nation far in the north a little man will appear who will teach men about love and compassion, but there will be many Judas and hypocrites around him so that he will have many ups and downs. Not one of these hypocrites will want to know what is real human grace, but his wise books will remain, and all the words he will say, and then people will see how self-deceived they were.”
[\(https://earthenergyreader.wordpress.com/2012/05/03/the-slavic-prophets-and-the-complete-prophecy-of-mitar-tarabic/\)](https://earthenergyreader.wordpress.com/2012/05/03/the-slavic-prophets-and-the-complete-prophecy-of-mitar-tarabic/)

20. Hvordan rådet møder sine eksterne kritikere.

Rådet møder sine kritikere på to måder:

- Rådet prøver, at få kritikerne til at undlade at offentliggøre kritikken, altså kun at sende kritikken til rådet
- Rådet beskriver konsekvent, at de der kritiserer rådet modarbejder Martinus' Sag.

At rådet ikke ønsker kritik offentliggjort formuleres på følgende måde.

”Vi kan dårligt tage en kritik af MI/rådet alvorligt, når den offentliggøres, inden den er fremført overfor os. Denne fremgangsmåde giver indtryk af, at man er mere interesseret i at profilere sig selv som kapacitet og spille en rolle (endda på bekostning af den offentlige tillid til Martinus' Sag) end i at hjælpe. Det glæder os derfor, at du denne gang henvender dig direkte til os uden forudgående offentliggørelse. [...] Vi håber derfor, at du fremover vil henvende dine kritikpunkter og spørgsmål direkte til rådet/MI frem for at offentliggøre dem i artikler, der miskrediterer vores arbejde og bidrager til en devaluerende og faktaresistent opinion.”

(Rådets brev til Jes Arbov 17/12-16)

Altså kan rådet ikke tage en kritik alvorligt, hvis den offentliggøres, inden den er fremført til rådet. Man skulle ellers mene, at relevansen af en kritik angår det omfang den er opstillet i logiske sammenhængene tankerækker.

Men der er nok ingen, der er specielt overrasket over, at rådet ikke bryder sig om kritik i det hele taget, og vi har jo set, at man internt på MI smider folk ud, hvis de er kritiske. Jeg ved ikke, om rådet kan se, at når man handler i overensstemmelse med et ideal, der hidrører fra en svunden tid i vores moderne samfund, da mister man enhver form for autoritet på det pågældende område. Herudover skal blot endnu engang henvises til det samfundsopbyggende i kritik og nævnes, at den nye verdensimpuls ikke er noget, der skal foregå internt og skjult et eller andet sted, men at den nye verdensimpuls er noget åbent og transparent. Alle skal kunne tænke tankerne efter og det gælder også rådets mandat.

Dernæst ser rådet sine kritikere som nogen, der modarbejder Sagen:

”Når din mening imidlertid medfører offentlige udtalelser der sætter Instituttet i et dårligt lys og miskrediterer dets arbejde, så gør din mening dig til en modstander mod Martinus’ Sag. Vi håber derfor på, at du vil genoverveje din måde at fremstille dine synspunkter på.”
(Rådets brev til Jes Arbov 9/12-16)

Der er altså noget galt med Jes Arbovs måde at fremstille sine synspunkter på. Hvad det er, er ikke til at sige, for Jes Arbov taler ganske pænt til rådet. Da Jes Arbov gør det, kan rådets kritik kun gå på at fremføre kritik i det hele taget. Altså man må ikke kritisere rådet, og hvis man gør det, sætter man rådet i dårligt lys, og man er en modstander af Martinus’ Sag.

Det er jo igen rådets forsøg på at undgå den almindelige ytringsfrihed.

Rådet mener jo, at de har lov til at udgive Martinus med deres egne ord og sætninger, og da rådet ikke gør opmærksom på det, er der altså tale om skjulte ændringer. Rådet mener jo således ikke, at folk har ret til at vide, hvad rådet i virkeligheden gør.

Men på trods af at rådet offentliggør værket på den måde, så vil rådet ikke have, at kritikerne af denne udgivelsespraksis fremfører deres kritik offentligt. Kritikken skal altså sendes til rådet. Men herved er offentligheden jo helt prisgivet, for hvis hverken udgiveren eller udgiverens kritikere fortæller, hvad der i virkeligheden sker, da skjuler udgiveren og kritikerne i fællesskab, hvordan værket er udgivet.

Og hvem er det, der bliver ”beskyttet” på den måde? Ja det er selvfølgelig kun dem, der vil udgive noget uden at ville stå ved, hvordan de gør det, altså i dette tilfælde Martinus Institut. Så det rådet egentlig beder om er, at vi andre skal medvirke til, at det er skjult, hvordan tingene i virkeligheden foregår.

Og har dette noget med ytringsfrihed, åbenhed og transparens at gøre? Nej det har det ikke. Hvis det, der er rådets holdning, blev anvendt i det almindelige samfund, ville vi være endnu mere prisgivet de destruktive kræfter, der også er en del af virkeligheden. Tænk hvis journalister under

finanskrise blev mødt af bankverdenen med et krav om, at de stillede deres kritik af bankverdenen direkte til bankverdenen i stedet for at offentliggøre kritikken? Og at bankverdenen fik held til at overbevise folk om, at kritikken skulle holdes væk fra offentligheden, fordi offentligheden er devaluerende og faktaresistent, og de personer, der fremfører en sådan kritik, kun er interesserede i at profilere sig selv?

Man skulle ikke tro, man kunne høre den slags argumenter i 2017, men det kan man altså.

Der er kun én vej for rådet, og det er at fremføre sine synspunkter gennem visdom og intellektualitet, alt andet kommer til at falde til jorden.

For at skære det ud i pap, så går kritikken ikke på noget af det, Martinus ønskede, eller de institutioner, han skabte. Kritikken går udelukkende på den forvaltning af Martinus Institut som et mindre antal mennesker har forårsaget, og som ligger mere eller mindre langt væk fra det, Martinus ønskede.

Man vil så sikkert fremføre, at man er udvalgt til disse poster, men kriteriet for, om noget er gjort rigtigt, er, om det er i overensstemmelse med analyserne og strukturen. Kriteriet er ikke, hvilken post eller uddannelse eller stand, man har, for som det er en hovedpointe i dette brev, da har verden set mange eksempler på folk, der har været udvalgt til at spille en rolle i verdensgenløsningen, men som er endt med at modarbejde samme verdensgenløsning.

Jeg forstår godt, hvis nogen finder det for utroligt, at disse ting kan og er sket. Da det for år tilbage gik op for mig, at man udgiver Martinus' værk med skjulte tilføjede ord og sætninger, var det jo nærmest svært at tro på og forstå, at det er sådan, virkeligheden er. Hvem kunne have forestillet sig, at nogen ville udgive en verdensgenløseres værk med andre ord end verdensgenløserens egne? Det er jo en tanke, der forekommer så fjern og umulig, at tanken ikke engang har været tænkt af nogen. Martinus Instituts udgivelse af værker overstiger enhver forestillingsevne.

Og når man så begynder at undersøge, hvad der i virkeligheden er sket på Martinus Institut, da opdager man hele tiden, at her foregår ting, som man ikke skulle tro kunne ske. Hvem kunne få den tanke, at rådet bare bliver siddende, selv om det derved overtræder Martinus Instituts egne love og alt, hvad Martinus har sagt om rådets sammensætning og rotationsprincippet?

Rådets håndtering af denne Sag overstiger vores forestillingsevne, og derfor er det selvfølgelig vigtigt, at de, der har sat sig ind i det, beskriver disse ting. Og det er da klart, at dette er ubehageligt for de personer, der har styret Sagen på denne måde.

Rådets største "fordel" lige nu er, at det er svært for folk at forstå, at tingene rent faktisk er sket som de er.

Så nej kære råd, vi vil ikke være med til at skjule, hvordan tingene foregår. Hvis I vælger at skrive i Martinus' værk, da er der selvfølgelig nogen, der skal påpege dette. Vi foreslår i stedet, at I træder ind i den nye verden, hvor åbenhed og transparens hersker. Det kommer til at ske alligevel, så hvorfor gå imod strømmen?

21. Er Martinus institut og rådet beskyttet?

Ja, selvfølgelig er der beskyttelse omkring Martinus Institut, for ellers ville den Sag slet ikke kunne udfolde sig.

Men at Martinus Institut og rådet er beskyttet er jo ikke det samme som, at den aktuelle udgave, vi nu har, af Martinus Institut og rådet er beskyttet. Det må jo være sådan, at man er beskyttet i det omfang, ens handlinger er i overensstemmelse med den nye verdensimpuls. Hvis handlinger, der ikke er i overensstemmelse med den nye verdensimpuls, er beskyttet, da måtte Martinus Institut jo på disse områder forkalke og gå sin undergang i møde, for til sidst vil man jo være langt bagefter udviklingen i det omkringliggende samfund.

Udviklingen vil uundgåeligt gå sin gang, og hvis man er ufærdig, da vil der ingen beskyttelse være mod disse ufærdige sider, og det er jo i den forbindelse ligegyldigt, om man er Judas, Jesus eller Martinus Institut.

Livslovene holder ikke op med at være aktive, fordi man er kommet ind i en "fin" Sag. Og man kan sige, at Sagen jo netop ikke er beskyttet, hvis personers ufærdige sider er beskyttet således, at de personer, der er i Sagen, ikke oplever konsekvenserne af de ufærdige handlinger.

Derfor er det selvfølgelig som i alle andre tilfælde i verdensaltet sådan, at den modstand og kritik, et væsen eller en institution møder, er et udtryk for vedkommendes udviklingsniveau. Det er således ikke noget at "prale" med, at man bliver udsat for uretmæssig kritik, og at andre modarbejder en. Det er selvfølgelig kun herigennem, at det bliver klart, at noget ikke er, som det skal være, og i fremtiden vil jordens mennesker blive lidt mere forsigtige med at udtale sig om alle de "uretfærdigheder", de bliver udsat for, for man vil vide, at det netop er gennem "uretfærdigheder", at ens ufærdige sider bliver belyst og fremhævet.

Hvis der forekommer ufærdige sider hos personerne på Martinus Institut, og disse ufærdige sider regerer Sagen, da vil et opgør mod disse ufærdige sider måske se ud som et opgør mod selve Martinus Institut og rådet. Men det er det i virkeligheden ikke, tværtimod er der tale om en beskyttelse af Martinus Institut og rådet mod disse personers ufærdige sider.

Om en given kritik af Martinus Institut og rådet, er en kritik af selve institutionen Martinus Institut eller nærmere er en kritik af de ufærdige sider, der aktuelt regerer Martinus Institut, vil afhænge af, om det, kritikken går på, er i overensstemmelse med analyserne og de retningslinjer, Martinus har efterladt. Hvis rådet og Martinus Institut efterlever det mandat, de har fået, er de selvfølgelig beskyttede. I modsat fald er de ikke.

I denne undervisningssituation, vi nu har inden for Sagen, er det jo derudover også logisk, at det kun er de ufærdige områder, der er genstand for "undervisningen". Det er jo samtidig en stor glæde, at der er mange ting, der fungerer godt, det være sig hele undervisnings- og kursusaktiviteten. Og ligeledes er de mange frivillige og de mange, der føler inspiration ved at komme på Klint og Mariendalsvej, jo kun noget overordentligt positivt.

22. Også Sagen vil en dag fremtræde i "Guds billede efter Guds lignelse"

På et overordnet niveau er Martinus Institut og rådet selvfølgelig indstillet på kærlighed, verdensfred og fred mellem mennesker. Men hvis vi kradser lidt i overfladen, så skal vi ikke så langt ned, før idealet og handlingerne absolut ikke er i overensstemmelse med kærligheden og freden.

Man mener, man skal føre retssager, man smider folk ud, man undertrykker ytringsfriheden og ganske grundlæggende individuelle rettigheder. Man skriver i en anden mands værk, man overholder ikke egne love osv.

Målet for den enkelte og for Sagen er at fremtræde i "Guds billede efter Guds lignelse", og her må man indtil mindste detalje overholde det. Der er ingen, der får kosmisk bevidsthed eller fred ved kun at overholde dette 90%. Mht. Sagen er de beslutninger, Martinus tog, meget høje beslutninger, ja det er faktisk forsynets beslutninger:

"...jeg er ganske vist 88 år, men jeg får endnu fuldt ud direkte de impulser fra Gud, hvorefter min mission og Sag skal ledes."

(Rådet, 14/11-78)

"Jeg er fuldstændig suveræn. Jeg vil indrømme, at der kan godt være sætninger og noget, måske, som jeg ikke er så fuldkommen i at ---, men kernen i det skal nok vise sig, - og så er det ikke eet sted, men mange steder i mine ting, at analyserne bliver forklaret."

(Rådet 6/3-79)

"Martinus: Jeg har jo altid det, at jeg hele tiden er bevidst i, at forsynet er med. Jeg føler, at jeg gør det, forsynet ønsker. Jeg har ikke ønsker selv. Jeg har kun ønsket om, at vi gør det helt rigtige. Man tænker hele tiden på forsynet, når der er noget. Jeg tænker mange gange om dagen på forsynet, der styrer bag os. Det har jo også været bag ved mig, har jeg set, at jeg er blevet ført og blevet beskyttet på alle leder og kanter."

(Rådet 26/2-80)

"Martinus: Nej, for jeg kommer ikke med noget, uden vi kan godt snakke om det. Men når jeg endelig har bestemt, så er det fra forsynet bestemt."

(Rådet 13/5-80)

"Hver gang jeg skal tage en beslutning, der virkelig gælder, så retter jeg også tanken til Gud. Jeg gør aldrig noget af mig selv alene. Men jeg har en kolossal evne til at føle den guddommelige medvind. Jeg føler en vældig medvind, når der er noget, jeg skal. Er der noget, jeg ikke skal, så føler jeg modvind. Så kan jeg mærke, det rykker i mig. Nej, jeg er også under den højeste kontrol, selvom jeg måske ikke behøver at være det."

(Rådet 18/11-80)

Rådet har som nævnt letsindigt og helt uretmæssigt givet sig selv 7 års stemmeret, søgt om at sidde 12-14 år, ladet rådsmedlemmer sidde op til 8,5 år, og at det ikke blev længere skyldes jo kun et påbud fra de danske myndigheder.

Men hermed er rådet jo endt i en direkte konfrontation med forsynet, idet det er forsynets beslutninger, man ændrer. Oven i købet skriver man uforsigtigt, at de beslutninger, dette forsyn har taget, er modstridende og ikke-entydige, samt at forsynet ikke har været dygtig nok til at komme med anvisninger på praktiske forhold i Sagen.

Det denne konflikt handler om er jo slet ikke MI contra 4kløveret, det handler reelt om at bringe Sagen i overensstemmelse med "Guds lignelse". Hvis 4kløveret eller 4kløverkredsen kan hjælpe til med dette, har disse fænomener en berettigelse. I modsat fald er det selvfølgelig helt ligegyldige fænomener i det store billede.

Og man må forstå, at på Martinus Institut har man skæl for øjnene, ligesom Judas havde, for hvis man virkelig skulle se Martinus, som den han er, da ville man også se ens egne ufærdige sider. At se Martinus som den han er – en verdensgenløser, der kun tilgiver – ville betyde at man skulle se ens egne handlinger udløst af tyngdeenergien. Man skulle se, at retssager og det at smide folk ud slet ikke stemmer overens med den Sag, man tror, man er en del af, men som man i virkeligheden ikke på væsentlige områder er på bølgelængde med og derfor åndeligt set står udenfor.

Men da det at fjerne skællet for øjnene er farligt for ens egen psykiske sundhed, er det forståeligt, at man forsøger at forsvare sig imod dette og altså dermed bliver verdensgenløserens og lysets modarbejder. Det man i stedet gør er, at man prøver at overbevise sig selv og omgivelserne om, at den nye verdensimpuls er at slå igen.

Når det kommer til, hvis vilje der må bøje sig, da kan man ikke mere ny verdensimpuls. Man kan ikke bøje sin egen vilje og må derfor tillægge verdensgenløseren alt for meget tyngdeenergi og beskrive ham som ulogisk tænkende. Hermed befinder verdensgenløseren sig på ens eget niveau, og ens egen vilje kan dermed trumfes igennem.

Men når alt dette er overstået, vil der en dag komme nogle personer, der vil gøre alt for at parkere deres ufærdige sider uden for døren, og som vil sætte alt ind på, at Martinus' retningslinjer bliver overholdt indtil mindste detalje, og man vil begynde at sætte sig ind i den enorme dybde, der er i disse retningslinjer. Man vil vide, at det er forsynets retningslinjer, og man vil klart se, at det kun er på den måde, at Sagen vil kunne fremtræde i "Guds lignelse" og at det er af den vej, at freden og kærligheden vil blive udløst. Men man vil også vide, at hvis der opstår disharmoni, da må man finde den handling hos en selv der udløste det, i stedet for at skylde skylden på budbringeren.

Det betyder selvfølgelig ikke, at man ikke vil beskytte værket, men man vil gøre det i overensstemmelse med forsynets retningslinjer, og man vil således ikke udløse unødvendig tyngdeenergi og belaste verden med ufred.

Her er igen den højintellektuelle retningslinje omkring dette:

"Nu er det jo det, at vi har begrænset magt. Men vi kan jo udtrykke, hvad der er i kontakt med os. Og det, der ikke er i kontakt med os, - det vil ikke få held i livet. Det kan jeg godt sige. Der vil ske noget med det. Så meget magt ligger der i Sagen. Men vi skal vide, at vi har den magt, og at vi kan påtale det, og hvis de ikke lystre denne påtale, behøver vi ikke søge politiet. Det skal nok vise sig, at det bliver forhindret. Der er heldigvis andre kræfter, der

virker i Sagen, - det er måske nok kun mig, der kender dem, men de er der.”
(6/1-81 Rådet)

Så man vil indlede et harmonisk samarbejde med forsynet, hvor man påtaler det, man mener er forkert, og dermed hele tiden holde sig inden for freden og ikke-forsvaret. Men hvis det ikke nytter, så må det løses fra et andet plan af forsynet.

Og meningen er selvfølgelig, at det skal være Martinus Institut der udgiver værket. Og hvordan tror man, at man sikre sig dette? Tror man, at det fremmes ved retssag og ved at uindviede personer selv skriver i værket? Eller tror man måske, at man opnår dette ved at udgive værket højintellektuelt og højvidenskabeligt?

Tænk hvis man havde brugt de penge man har brugt til at føre retssag, til at rådføre sig med eksperter i udgivelse af værker og virkelig havde udgivet værket uden andre ændringer end åbenlyse trykfejl. Da ville man have skabt et ægte og højintellektuelt værn mod at andre skulle finde på at udgive værket. Hvis man så samtidig havde gjort værket billigt, da ville der ikke være noget incitament fra nogen om at gå MI i bedene og ophavsretten ville alene af den vej være sikret. Og samtidig ville man være på vej til at sikre værket også når ophavsretten udløber.

Men her glemmer vi selvfølgelig, at et af de vigtigste elementer i den aktuelle udgivelse af værket er forskellige personers ufærdige sider, der vil have deres eget bidrag til værket med og det i sig selv forhindrer en højvidenskabelig udgivelse.

23. Hvornår man mere er en Jesus end en Judas.

Lad os kort vende tilbage til Martinus beskrivelse af hvad en Judas er:

”Og hvis De nu vilde spørge mig, hvornaar De kan være sikre paa ikke at være en ”Judas”, da maatte jeg svare: ”Naar De er blevet saa indlevet i det guddommelige Lys, at De føler, at ingen kan gøre Uret og ingen kan lide Uret, og at De selv er enhver Ubehageligheds dybeste Aarsag, der maatte ramme Dem og derfor aldrig kan føle Dem som Martyr, aldrig kan føle Dem uretfærdigt behandlet af den eller den, ligegyldigt hvad disse vedkommende saa end maatte gøre imod Dem, og derfor heller aldrig kan vredes mod nogen eller noget, men hele Tiden lever i en permanent Glæde i Oplevelsen af Verdensplanens højeste og sidste Facit: Alt er saare godt.”

(Tærskelens Vogtere, Kosmos 1937, s. 81)

Først må vi sige, at det er meget langt fremme i udviklingen, at man ikke er en Judas. Men hvad er det så nøjagtigt, Martinus fremhæver, der hæver et væsen fra Judas frem mod en Jesus? Ja det er, at man forstår livet, forstår de åndelige love og således forstår, at enhver situation, man er sat i, er noget man har udløst. Man ved, at verdensbilledet kun hænger sammen, hvis tilfældigheder ikke eksisterer, og man ved, at der er en hårfin årsags/virkningskæde bag alt, og at alt, man møder, har mening og skal forstås. Man ved, at det man møder i virkeligheden er en hjælp for en for at nå en højere udvikling. Man er således i stand til at anvende det intellektualiserede analyseapparat, som man har fået serveret på et fad af Martinus. Man ved, at man her står overfor det, der er den intellektualiserede eller ægte kristendom, og man bruger det i sit daglige liv.

Men her er det, at denne Sag stort set fremstår som fattig i ånden udover et rent teoretisk niveau. Man kan ikke lave anvendt åndsvidenskab på baggrund af Martinus' analyser.

Men når man ikke kan anvende Martinus' verdensbillede i sin forståelse af, hvad der sker, kommer man selvfølgelig til at lægge sig op af de tidligere epoker i samme verdensgenløsning, og det lyder nogenlunde sådan her:

Mosesepoken: "Der er nogen der har krænket os og er illoyale, omtaler os nedsættende og som modarbejder Sagen. Vi slår igen, sagsøger dem og dem, der ytrer sig imod os, smider vi ud."

Jesusepoken (dogmatisk epoke): "Martinus' ønske er, at der er fred i Sagen" "Da det er kærlighedens Sag skal man ikke kritisere nogen" " Man skal jo elske sin næste".

Det er klart, at de udtalelser, der stemmer overens med den dogmatiske kristendom, er de mest sympatiske, idet de jo leverer det store facit. Men grunden til, at Martinus kom, var jo netop, at det at have facit ikke er nok, man er nødt til at kunne lave åndsvidenskabelige analyser. Så selv om det er korrekt og sympatisk at beskrive de store facitter, er det ikke nødvendigvis specielt højintellektuelt. Det er det ikke, fordi der ikke er nogen forståelse af, hvordan fred og kærlighed skabes. Når der er ufred, er det jo kun, fordi det er nødvendigt for at skabe freden, og man kan ikke samtidig skabe freden og være fredelig. Og hvorfor skulle forsynet sætte mægtige processer i gang for at skabe freden – ja endda ragnarok – hvis freden kunne skabes ved blot at sige, "du skal elske din næste som sig selv." Hvis forsynet tillader ufred uden et intellektualiseret eller højere formål, er forsynet jo det samme som djævelen.

Yderligere er nærmest enhver statsleder eller diktator istand til at udtrykke, at de arbejder for fred, uanset hvad de gør, og alt det skyldes, at der kan være mange ting skjult i et uanalyseret facit. Mange ønsker om næstekærlighed er jo formuleret på en selvsk baggrund, og man kan således ikke på et udtalt facit se, hvad det drejer sig om, her med Martinus ord:

"[...] idet det ikke er alle Former for Sympati, der er Kærlighed, og ikke alle Former for Antipati, der ikke er Kærlighed.
(ibid, s.77)

Når antipati således udmærket kan være kærlighed, er det klart, at vi har brug for mere end et facit, og her er det selvfølgelig Martinus, der træder til med åndsvidenskabelige analyser, hvor fokus er på mellemregningerne frem til facit.

Denne Sag er nødt til at nå frem til at kunne udfolde intellektualiseret kristendom, altså at forstå livsytringer ved hjælp af de åndelige love. I modsat fald og indtil det sker, står man tilbage som en Judas.

Man kan starte med at svare på spørgsmål som, hvordan kan det lade sig gøre, at ophavsretten bliver udfordret? Hvorfor er den ikke beskyttet? Da forsynet har almagt, hvorfor stiller forsynet da MI i denne situation? Kan det overhovedet ske i verdensaltet, at noget bliver udfordret, hvis alt er gjort rigtigt? Er det en teoretisk mulighed?

24. Rådet skal blot gøre som de finder bedst

Nu skulle man tro, at med sådant et brev, da ligger der et krav om, at rådet skal gøre, som vi andre mener. Men det er faktisk ikke tilfældet, for vi skal tænke på, at livet er erfaringer, og dybest set er det erfaringerne, der skaber ændringerne.

Hvis rådet fortsat ikke har erfaret, at Martinus værk er bedst med Martinus' egne ord og sætninger, da må rådet jo blot fortsætte med at tilføje deres egne ord og sætninger. Der er åbenbart ikke den nødvendige erfaring i Sagen, som har lært os, at en forfatter og i dette tilfælde en verdensgenløseres værk må være med verdensgenløserens egne ord. Hvis rådet fortsat ikke mener, at alle har ret til at sige det, de mener, så må rådet også smide den næste ud, der siger sin mening. Og hvis man mener, man skal føre retssager, må der være retssag, indtil dette behov er mættet. Der findes ikke noget behov, der ikke er mættelse for. Anderledes kan og skal det ikke være.

Det har forhåbentlig skinnet igennem denne fremstilling, at rådet selvfølgelig ikke med overlæg vil denne Sag noget dårligt, men at personerne på MI i alt for stor udstrækning har ladet deres ufærdige sider regere Sagen. Når dette er overstået, vil der i fremtiden bliver taget flere aktive beslutninger, der skal modvirke denne problematik.

Det er selvfølgelig ikke nogen nem skæbnesituation, man ender ud i, og det tjener til ens forsvar, at man får stillet en opgave, der ligger milevidt over bevidsthedsniveauet på jordkloden. Vi andre kan jo i det lys kun prise os lykkelige over, at vi kan udfolde vores tåbeligheder i lidt mindre prangende omgivelser end i Sagen om "Talsmanden den hellige ånd".

Der er dog forskellige mulige problemer med den måde, Sagen er manifesteret på. På den ene side kunne man anføre, at forskellige forhold er bagefter udviklingen i samfundet generelt, at det kun er et spørgsmål om tid, før de mennesker, der generelt bærer samfundsudviklingen, får interesse for Martinus' Sag, og så vil de uheldige tendenser jo hurtigt blive opløst. Her tænkes primært på den manglende videnskabelighed, men også den grundlovssikrede ret til at ytre sig uden repressalier, er jo ikke noget, der kan holdes uden for Sagen.

Men man kunne også anføre, at disse forhold vil få folk til at holde sig væk fra Sagen. Det har i høj grad i vores historie været tilfældet, at en åndelig retning ikke er blevet målt på den intention eller udfoldelse, som skaberen af den åndelige retning stod for, men i stedet på, hvordan den åndelige retnings tilhængere har udfoldet sig.

Kristendommen bliver jo ikke kun bedømt på Jesu ord og gerninger, men det bliver ofte fremført, hvor umenneskeligt kristne mennesker har opført sig. Der er i almenheden ikke denne skelnen mellem den rene vare og ufærdige menneskers manifestation af denne vare.

Derfor vil det sandsynligvis blive en umådelig stor og vanskelig opgave at kommunikere, at der er forskel på den væremåde, Martinus manifesterede, og den væremåde vi ser hos Martinus Institut. Det vil være en stor hjælp for alle, hvis nogle af de børnesygdomme, vi ser, bliver elimineret inden denne Sag skal ud i verden.

Det er jo sandsynligt, at Martinus Sag bliver fremtrædende og nyttig efter et forfærdeligt ragnarok. Og hvad vil Martinus Institut så gøre her? Stille sig op og sige, at vejen til verdensfreden er ikke-forsvaret?

Mon ikke en eller anden vil sige: "Ja, så vi har mistet vores land, vores byer er bombet sønder og sammen, vores religion er undertrykt, vores kvinder er blevet voldtaget og vores brødre er slået ihjel. Og så siger I, at vi ikke skal forsvare os, samtidig med at I selv forsvarede jer, da der blev trykt 500 eksemplarer af nogle bøger. Det er jo fuldstændigt ude af proportioner, hvis der bare var nogle der havde trykt vores bøger, da ville alt selvfølgelig ånde fred og ro."

Man må jo kunne forstå, at den kritik der bliver rejst nu, kun er en storm i et glas vand, i forhold til hvad der kom til at ske, når Sagen kommer ud i verden. Det er altså sådan i et demokratisk samfund med ytringsfrihed, at alle spørgsmål kan stilles og alle forhold kan analyseres i fuld offentlighed.

Dette er Martinus Institut jo hverken gearet til på den ene eller anden måde. Ja man prøver jo at undertrykke og holde kritik nede. Men det vil under ingen omstændigheder lykkes, og alverdens journalister vil selvfølgelig nemt finde frem til de forhold, der er i Sagen, og hvad vil Martinus Institut så gøre?

Beskrive kritik og alle, der modsiger Martinus Institut, som nogen der modarbejder Sagen? Udelukke kritiske journalister fra Klint? Ja i givet fald vil man blive opfattet som en mindre udviklet religiøs sekt, og det er jo lidt ærgerligt med et sådant fokus, når man kender til den umådelige storhed der er gemt i Martinus verdensbillede.

Man er nødt til at kunne manifestere højintellektuelle analyser båret af intelligensenergien og møde enhver form for kritik i lyset af Martinus verdensbillede med analyser, der passer på kritikken. Og man er nødt til at holde det som en realistisk mulighed, at den kritik der rejses, er en måde, forsynet kan kommunikere til Martinus Institut.

25. Hvad Martinus har sagt om de problemer, der vil komme i Sagen, og hvordan "alt er såre godt".

På trods af at Martinus gjorde et stort stykke arbejde med at udarbejde retningslinjer for Sagen og rådet, da måtte han ved sin overgang til det åndelige plan overlade Sagen til ufærdige jordmennesker. Ganske vist er Sagen dybest set styret fra det åndelige plan, men når man overlader noget til ufærdige mennesker, da vil resultatet jo selvfølgelig afspejle disse ufærdige menneskers evner. Det kan man selvfølgelig ikke bebrejde nogen, men man kan jo heller ikke som ufærdigt jordmenneske påstå, at ens skabelser eller livsytringer er geniale.

Samtidig var Sagen jo ikke manifesteret på jordkloden, da Martinus forlod det fysiske plan, så det siger næsten sig selv, at der forestod og forestår et kæmpe stykke arbejde med at manifestere denne Sag.

Men det siger næsten også sig selv, at hele manifestationen af denne Sag i perioder vil blive famlende og fejlagtig, for hvordan i alverden skulle ufærdige jordmennesker kunne manifestere en

Sag, der ligger langt over deres udviklingsniveau?

Dette stemmer jo meget godt overens med den generelle tanke om udvikling i Martinus verdensbillede, idet tingene eller væsenerne aldrig bliver manifesteret i deres færdige form, men skal gå igennem en lang serie af ufærdige stadier, hvor man lærer af sine fejltagelser.

Den serie af fejltagelser, vi ser i Sagen nu, er altså dybest set "naturlige" nok og er dybest set noget positivt eller vil ihvertfald ende med at blive det.

Vi ser, at det ikke er givet, at Martinus' værk skal udgives, som han selv skrev det, men at der har været og er mange forsøg fra ufærdige jordmenneskers side, på at netop deres bidrag til værket gør værket bedre. Det er selvfølgelig håbløst naivt, men det er jo netop denne situation der skal lære Sagen hvordan værket skal udgives.

Ændringerne i værket og den konflikt, det har udløst, er således i virkeligheden et stort gode for Sagen, og de, der har skrevet i værket og ellers ændret på meget af det, Martinus har bedt om ikke skulle ændres, har jo hjulpet til med at markere den modsætning, hvorved man i fremtiden ved hvad der er rigtigt og forkert.

Selv om retssagen aldrig skulle være uløst, ser vi allerede nu, at den er et stort gode, for den dag, man "trykkede" på retsagsknappen, udløste man en ny tid for Sagen. Nu kommer alt frem i lyset, og alle skal se, hvordan værket er udgivet, og hvad der virkeligt er sket i Sagen, og ikke mindst bliver alt, hvad Martinus har sagt offentliggjort. Sagen er i en ny tid, hvor sandheden skal frem. Og i dette perspektiv er der ikke nogen grund til at være indigneret eller skuffet over nogen. Vi er således fremme ved det store facit "alt er såre godt", der må være endemålet for enhver åndsvidenskabelig analyse.

Men alt dette beskriver Martinus bedst selv, her fra et foredrag, hvor han siger, at der i enhver skabelse, vil være hølvspåner.

Det Martinus også siger er, at vi skal tage det roligt, for der er styr på det, men det er selvfølgelig ikke det samme som, at det ikke skal beskrives og analyseres, hvad der foregår. Kritik er jo nødvendig i al form for udvikling.

Når Martinus siger vi skal fokusere på det lyse, så vil der set fra et – ganske vist meget højt – bevidsthedsniveau, jo kun være tale om handlinger, der i sidste instans baner vejen for lyset. Andre handlinger findes reelt ikke. Ingen handlinger fører i sidste instans, som bekendt kun til mørke.

"At der kan være ting i sådan en bevægelse, der er ufuldkomne, det skal man jo ikke tage så højtideligt, for denne Sag ledes ikke af de materielle væsener. Der er bag ved os højere kræfter, det har vi set masser af gange, ellers kunne vi ikke have skabt dén. Og skulle det vise sig, at noget bliver mere og mere ufuldkomment, skulle det vise sig at nogen af personerne, der har ansvaret, skulle bliver mindre og mindre ansvarlige, så behøver man ikke være bange for det, fordi den ligger i forsynets hånd, Sagen kan ikke gå tabt. Sagen vil blive ved med at vokse, der vil bare komme nye kræfter, nye energiformer til, nye mennesker, således at den vil blive ført videre og videre. At der vil blive hølvspåner osv.,

det er jo ganske naturligt, for det er der jo i en hvilken som helst skabelse. Men det gælder om, at vi selv viser eksemplet, det gælder om, at vi ser på alt det lyse, alt det gode, der er i en Sag. Det onde, det mørke, det dræber sig selv. Det gør det!”
(Fra foredraget “Det Himmelske lys”, det citerede siges efter 42,24 min.)

Men det bliver jo til videnskab, at der er ingen, der kan lide uret.
(Rådet 13/2-79)